

Др. Радован Караџић

МОЈА ОДБРАНА

У издању куће "Књижевна задруга", Нови Сад, 1998. изашла је књига аутора Дејана Лукића под називом Радован Караџић - МОЈА ОДБРАНА.

Нека буде правда, макар се небеса срушила!

Преносимо дијелове интеесантне књиге, која нам говори да ствари у протеклом грађанском рату на простору бивше БиХ нису биле онакве као их је већина муслимана и њихових спонзора приказала.

Ради заштите ауторских права нисмо у могућности да објавимо комплетне текстове књига.

Мртве душе

Предаја града Сребренице без борбе била је, као што ће се испољити, још једна морбидна игра Алије Изетбеговића, попут оних у реду за хлеб и Маркала. Изетбеговић је наредио да се браниоци повуку у околне шуме и пробију према Тузли да би, како каже Караџић, исценирао српску агресију на међународно "заштићену зону".

Пет поменутих муслиманских официра, бранилаца Сребренице, пишу са огорчењем у међумуслиманској полемици покренутој после пада Енклаве ("Слободна Босна") да су сребренички представници у Бошњачком сабору (1993) донели вест у Сребреницу да им је у Сарајеву "од стране највиших представника власти, понуђена замјена, територија Сребренице за дијелове Сарајева. "Затим наводе: "План деблокаде

Сребренице, који је требало бити реализован у касну јесен 1994. године, отказала је претпостављена команда из нама непознатих разлога. Након овога, борцима је тотално пољуљан морал, а народ је говорио да је Сребреница отписана".

Командант оперативне групе Сребреница, Насер Орић (повучен у Тузлу пре пада града) има, такође, да нешто о овоме каже: "О паду Сребренице није све речено, истина ће бити обелодањена када за то дође вријеме".

А пет поменутих сребреничких официра поручују: "Ми сматрамо да су судбина Сребренице и догађања око ње обавијени дебелим велом тајне и непознаница која чека истините одговоре".

Судбина Сребренице је за њих била обавијена велом тајне, јер нису знали оно што ми данас знамо: да је постојало наређење из Сарајева о повлачењу, из пропагандно-политичких разлога. Наређење је било да се све четири бригаде из Оперативне групе имају пробити до Тузле. А од Тузле ће, нападом иза српских леђа, покушати да им пробој олакша Насер Орић са својом групом.

Пробој Оперативне групе је био скуп, жртве велике. У шумама око Сребренице муслиманске снаге су просто срљале на српске положаје. "Јуришали су као мрави", каже Карацић и додаје да је на једном месту погинуо педесет и један српски борац иако су били у добро утврђеном рову. Може се претпоставити колико је било мртвих нападача.

Бизарна је чињеница да Срби нису успели да заробе ни једног муслиманског официра више од средњег ранга. Да би се докопали "слободне територије" команданти су гурали војнике управо у смрт.

"Девет хиљада муслиманских војника је почело да се пробија према Тузли. Три седмице касније они су се још тукли око Сребренице. Девет хиљада је велика снага!... Они су се пробијали, а наши их следили. Морате знати - каже Карацић - да су муслимани, захваљујући наређењу Изетбеговића морали да прихвате борбу у војнички крајње тешкој ситуацији. Они су морали да се пробијају кроз наше утврђене линије. Они су коначно, успели да се пробију до Тузле, али у страховитим крвавим борбама. Њихови официри су, да би се пробили, једноставно жртвовали своје војнике".

Део Оперативне групе се пробио до Тузле. Део се предао Младићу. Онда је кренула прича по већ виђеном: На основу наређења Српског војног и политичког врха, српска војска је начинила геноцид над недужним муслиманским живљем. Војници су убијани са кратког растојања, када су се већ били предали. Други су одвођени некуда и од тада им се губи сваки траг.

Мртви су помножени са десет и стотину. Број мртвих муслимана зауставио се и до дана данашњег укопао на шест хиљада!

Документи и наша истраживања показују да су на сребренички "товарни лист" натрпане мртве душе, не само са других фронта, него и оне које су скончале природном смрћу, широм Босне и далеко од Сребренице.

А шта је истина?

Истражитељи из Хага су обилазили, копали, прекопавали и гребали по босанској земљи и нису успевали да задовоље геноцидну цифру од шест хиљада. Следеће поглавље фарсе је била притужба да је међународна заједница некако постала летаргична, новца има све мање, па копачи геноцида немају средства да путују и открију све што скрива сребреничка земља.

"Елизабет Рен је, прича Карацић, крстарила око Сребренице, истраживала и снимала свим најсавременијим инструментима и нашла на једном месту пет стотина муслиманских војника убијених нашом артиљеријском ватром. Нико од нас до тада није знао за ово. Многи муслимански војници су убијени ускачући у наше ровове. Наших је, такође, доста погинуло.

Ми смо их по паду Сребренице позвали да се предају и положе оружје. Хтели смо да их заменимо, имали смо доста наших заробљеника у њиховим рукама. Они су то одбили.

Они сада кажу да су на Сребреници изгубили шест, осам хиљада људи. За сваког војника који је нестао за време ове и других акција тврде да је убијен у Сребреници. На овај број су додали и оне који су убијени претходне три године. Све су то они стрпали на списак Сребренице. Где су те масовне гробнице о којима толико говоре? Снимали су сателитски. Испитивали су специјалним сондама које проналазе и утврђују људске остатке. И нису нашли ништа".

Шест хиљада мртвих муслимана у Сребреници је крупна лаж као, уосталом, многе изречене о грађанском рату у Босни. Многи су у свету своју митоманију иживљавали на несрећи Сребренице.

Према нашим истраживањима, далеко више од пола састава Оперативне групе пробило се до Другог корпуса у Т□091;зли. То значи да их већ најмање хиљаду и по мањка са списка од шест хиљада мртвих и несталих који се више никада нису појавили.

Чујемо већ повике да бројке српске стране нису коректне, да се прикрива "геноцид" и да је у пробоју заглавило више него пола сребреничке Оперативне групе. Повуцимо за часак нашу статистику. Идемо дотле да ниједан муслимански војник није извукао живу главу! Пала на Сребреницу и околину атомска бомба селективног дејства: муслимане покосила, Србе поштедела.

Ако су, дакле, оних девет хиљада "шехиди", онда по нашој рачуници за коју поседујемо документацију, књиговодство опет не "штима": од оних шест хиљада још увек их има живих. А ево и како.

Постоји међународно усвојен и оверен званични списак који се зове "Нестале особе на територији Босне и Херцеговине". Списак је саставио Међународни комитет Црвеног крста у Женеви. Прво издање овог списка појавило се 30. маја 1996. године.

Истовремено, постоји коначна и званична листа људи који су уписани да гласају на општинским изборима у БиХ. Та листа се официјелно зове "Коначна листа гласача" и верификована је од стране муслиманских и међународних власти.

Постоји, такође, у оквиру ширег списка, "Коначна листа гласача за Сребреницу (Република Српска)".

До сада је био обичај да мртви из оправданих разлога не долазе на гласање. Али у нашим рукама налази се папир са три хиљаде и шеснаест (3.016) покојника из Сребренице, који се истовремено налазе на званичном списку муслиманских гласача на сребреничкој општини! Много би било да их све по имену и презимену наводимо. За ову прилику ево неколико насумице одабраних:

Алић Шевал (1967) из села Сулић-Кнезови у сребреничкој општини, погинуо (или нестао) на Списку Међународног Црвеног крста под бројем БАЗ 904819, а оживео на Коначном списку бирача за Сребреницу на 85. страници, стубац 1.

Авдић Абдурахман (1910) из Липовца, погинуо под бројем БАЗ 910874, гласа на страни један стубац 2.

Авдић Мујо (1966) из Осмача, погинуо под БАЗ 105155, гласа на 84 страни стубац 1.

Орић Механ (1966), Поточари, погинуо под БАЗ 901433, гласа на 84 страни стубац 1.

Османовић Есад (1966-67), Гостиљ-Ликари, погинуо под БАЗ 902117, гласа на страни 84, стубац 1.

Алић Џевад (1965) из Оцака погинуо под БАЗ 910348, гласа на страни 80, стубац, 1.

Имшировић Менсур (1965), Руловци, погинуо под БАЗ 905453, гласа са стране 80, стубац 2.

Ејубовић Ибрахим (1948), Булаговина-Видиковац, погинуо под БАЗ 904151, гласа са стране 40, стубац 1.

Мехмедовић Реџеп (1959), Сућеска, погинуо под БАЗ 905099, гласа са стране 64, стубац 1.

Мехиноввић Фадил (1959) из Добрака, погинуо под БАЗ 904121, гласа са стране 64, стубац 1.

Ибишевић Реуф (1959) из Цаца, погинуо под БАЗ 901209, гласа са стране 64, стубац 1.

Хиркић Џемаил (1959) Кутесеро-Сребреница нестао под БАЗ 903734, гласа са странице 64, стубац 1.

Крчић Заим (1936), Присоје-Осмаче, нестао под БАЗ 910552, гласа са странице 20, стубац 2.

Малакић Мујо (1933-34) из Познановића, нестао под БАЗ 900938, гласа са стране 17, стубац 1.

Муминоввић Расим (1934), Бараковићи-Прибидоли, нестао под БАЗ 903877, гласа са странице 17, стубац 2.

Маџић Салих (1934), Чичићи-Гладовица, нестао под БАЗ 910641, гласа са странице 17, стубац 2.

Кардашевић Бекто (1923-25) из Гладовице, нестао под БАЗ 913270, гласа са стране 6, стубац 1. Итд...

Младић је ушао у Сребреницу једанаестог јула 1995. у моменту када су по околним шумама и брдима почеле борбе са комплетним саставом Осме оперативне групе у пробијању према Тузли. Младић се директно обратио окупљеним цивилима и њиховим представницима понудио да остану или да буду организовано евакуисани. Одабрали су да оду, исто као што су Срби из околине Сарајева између останка и одласка изабрали одлазак.

Незнатан део муслиманских војника одговорио је на позив Младића да се преда и буде замењен за српске заробљенике у муслиманским рукама. Остала већина одлучила је да прихвати борбе у одступању.

Документ о евакуацији цивила потписан је између Младића и муслиманских цивилних представника у присуству официра холандског одреда, као сведока.

Ниједан муслимански цивил није у Сребреници убијен руком регуларног Младићевог војника! Наређења команде у том погледу била су строга и изричита.

А шта је било са заробљеним војницима?

О томе Карацић подсећа на сведочење Дражена Ердемовића који је био у Младићевом саставу при операцијама у Сребреници и изјавио пред судом у Хагу да је српска команда издала стриктно наређење да цивили мора да се поштеде, а да се према свима српска војска мора понашати по правилима међународног права и женевских конвенција.

Ердемовић који је, узгред, Хрват опширно је говорио шта се дешавало у Сребреници. Рекао је: ја знам да нас је команда упозорила и наредила нам да се према цивилима и ратним заробљеницима понашамо хумано и према правилима.

"Било је, међутим, индивидуалних освета људи чије су породице настрадале, вели Карацић. Источна Босна је била арена стравичних муслиманских злочина над српским становништвом. Али, нико од српског руководства није наређивао злочине нити је имао потребу за тим. Ту је реч о индивидуалним осветама. То није био део наше политике".

Да је у Сребреници било индивидуалних злочина са српске стране нико данас не пориче. А да је то била политика српског руководства у Босни, нико данас нема ниједног доказа.

Испитујући шта се заиста одиграло у Сребреници окруженој медијском маглом у којој су се укрштале лажи, мито-манија и факти, анкетирао сам серију напоредних учесника догађаја са српске стране. Сва њихова сведочанства могла би се комфортно сместити у изјаву М. Р. припадника војске РС и учесника драме у Сребреници.

"Пробудили су нас око поноћи. Диж се, идемо у Сребреницу. Шта ћемо тамо? Видјећеш кад доћеш.

Кад смо стигли, Сребреница је већ била пала, а турских заробљеника букадар (много). Мене допало да спроводим пун аутобус. Њих пун аутобус, а ја сам и само пушка у руци. Да су хтјели могли су ме ногама дотући... Онда угледам двојицу из околине мог села (наводи име села). Двојица из банде што ми је запалила кућу. Сестру ми силовали и живу запалили. А мајку сам нашао пресавијену преко ограде са рупом у глави... Изведем их из аутобуса и сваком по метак. Јебем им мајку турску...

Како си смео?

Што не би смио, ко ће ми шта?

Па, неко ко ти је ту командовао.

Убио би и њега. је ли било још таквог убијања?

Јашта је.

Да ли су кажњавани?

Не знам ја. Ја сам своје намирио".

Данас број заробљеника у Сребреници, из састава Осме оперативне групе, били су учесници муслиманског пустошења и клања у Источној Босни током 1992. и доцније. Командант ових експедиција био је Насер Орић кога је Изетбеговић после тога произвео у чин бригадног генерала и окитио највишим војним одликовањем муслиманске армије "Златним љиљаном".

"Наши војници нису никада били одликовани за недела. Ми не одликујемо наше злочинце. Ми смо их судили" (Караџић).

Људи Насера Орића "вечно су задужили" (речи једног српског борца из Милића) Србе у Источној Босни, посебно у околини Сребренице. Освете појединих Срба из околине Сребренице, након пада Енклаве, нису, стога, биле неочекиване, мада саме по себи јесу, такође, злочини.

О неделима Орићевих људи српске власти поседују обимну документовану грађу - сведочанства преживелих, филмски материјал, заплењене документе, судске потернице, признања учесника...

Неколико независних страних сведока оставило нам је, такође, документе, али они су на Западу наишли на мучку ћутњу и блокаду. Једно од таквих сведочанстава је и запис о судбини Братунца, Данијела Шифера, у књизи (1993) "Реквијем за Европу."

"На излозима неколико радњи које су још остале читаве, на деблима дрвећа и бетонским стубовима, висиле су, још брижљиво прилепљене, десетине, можда стотине смртovníца. Мали комади белог папира оивиченог црном траком - нека врста самртне смотре младих људи погинулих у овом крају, који су једног зимског јутра нађени живи одерани на стратиштима разбацаним уздуж околних поља.

Зауостављам се код полицајца и питам за ситуацију. Била је ужаснија, поверио ми се, него што је изгледала на први поглед.

Овај српски крај био је поприште највећих ратних злочина (издашно документованих од стране посматрача УН). Крај је био окупиран прошлог децембра од стране муслиманске армије, затим су га Срби вратили, да би га муслимани поново заузели и, на крају, Срби још једном вратили...

Куће, жене, деца, старци, све је то ишло под митраљеске цеви, под нож, секиру, некада колац, без икаквог обзира према годинама и полу жртава - истинска арена покоља који је допирао свугде где су људи обитавали: цркве, болнице, школе, аутобуси, подруми.

Резултат? Импресиван број мртвих које је тешко чак и побројати. Само на гробљу у Братунцу, од тада највећем у Босни, лежи више од хиљаду триста гробова, већина (90 одсто) цивила ископаних и пренесених из масовних гробница...

Напустио сам Братунац нешто пре пола ноћи. На једва неколико стотина метара, с оне стране Дрине, већ се назирала Србија, нестварно мирна и спокојна..."

И овим крвавим братуначким експедицијама командовао је непосредно Насер Орић, кључна фигура у целој причи о Сребреници.

Орић је бивши металуршки техничар који је 1987. године завршио курс за милиционера и почео да ради у СУП Савски Венац у Београду. Одатле је пребачен у јединицу за специјална дејства Републичког СУП-а Србије, да би извесно време после тога прешао у СУП Сарајево и био три месеца на дужности на Илици.

Орића је рат затекао у Сребреници где је касније постао командант Осме Оперативне групе Другог Корпуса Армије БиХ са чином бригадира.

Судови у Републици Српској издали су за њим потерницу. У Хаг није позван, бар до времена исписивања ове књиге. На ловорикама злочина, са чином бригадира, виђао се у хотелу "Тузла" и на сплаву језера Модрац код Тузле, где је био отворио ресторан парама опљачканим од поубијаних Срба у Источној Босни.

Био је цихад

У оптужници Суда у Хагу, у параграфу 46. се каже да су "припадници војске босанских Срба, а под директивом и контролом својих вођа, држали припаднике УН као таоце у намери да онемогуће даље ваздушне нападе НАТО пакта". А у параграфу 48. Оптужнице, припадници мировних снага УН произведени су, једним потезом пера, у цивиле (!). Чим је изведено ово правно мутирање, оптужени су дошли под удар Женевске конвенције (1949) која говори о кривичном делу узимања цивилних талаца.

Члан 3, став 1. тачка "б" Заједничких одредаба Женевске конвенције, говори ко не сме бити узет као таоц. То су лица "која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рањавања, лишења слободе или каквог другог разлога".

Припадници мировних снага УН, које су Срби узели као "таоце" у једном моменту рата, нису били цивили нити лица која непосредно не учествују у непријатељствима. Обрнуто и напротив! Били су у војним униформама, носили су видљив знак распознавања, имали су на челу одговорно лице, носили су оружје, садејствовали су са земље (наводили авионе) у ваздушним нападима НАТО пакта, у којима су срушени многи српски витални објекти, убијени и рањени цивили.

Припадници мировних снага УН су, дакле, директно учествовали у непријатељствима и постали страна у ратном сукобу. Следствено, сваки припадник таквих "мировних снага" може хапшењем да постане само ратни заробљеник, а никако талац. Са правног становишта, дакле, оптужна грађа око талаца је трула и Карацић би, по овој тачки оптужбе, а да је реч о суду који није политичка фарса мирне душе ишао у Хаг.

Суд у Хагу јесте политичка фарса, али је и правни уникум, настало као незаконито

дете незаконитих родитеља. Основао га је Савет безбедности УН уместо Генерална скупштина. Основао га је властитом резолуцијом уместо Конвенцијом Генералне скупштине.

Затим је неовлашћени Савет безбедности неовлашћено овластио Трибунал да у материји кривичне процедуре буде сам себи законодавац и доносилац правила што је, сада, груба повреда начела поделе власти између законодавца и суда.

Па онда даље: у свим цивилизованим правним системима тужилац је једна од две равноправне стране у спору, због такозваног конфликта интереса. У Хашком циркусу он је саставни део суда и то још привилегован: може да предлаже измену правила, и да сам доноси своја властита правила (!).

Американци су, међутим, ишли до краја, да осигурају да се ниједан српски оптуженик крив или прав не измиголи: ако би којим чудом оптужени био проглашен невиним, тог истог момента, на основу интервенције тужиоца, бива ухапшен. И све почиње изнова.

Следећа тачка било је поништавање једног кључног начела предвиђеног Пактом о грађанским и политичким правима, па се у Хагу сведоци појављују закрабуљени, под разним маскама и на разне друге "невидљиве" начине.

Коначно, Хашки суд је поништио свуда важеће начело индивидуалне кривице и устоличио начело "објективне кривице". Поједностављено, то изгледа овако: када српски војник убије у Сребреници заробљеног муслиманског војника што се уистину дешавало крив је Радован Караџић. Не вреди што је "објективни кривац" издао серију наређења, под претњом казни, о стриктном поштовању Женевске конвенције, ратног и свих других међународних права. И што су његови судови изrekli на стотине пресуда српским ратним злочинцима и ратним разбојницима.

Видели смо већ како је, поврх свега, Хашки суд, а на основу инструкција из Стејт Департамента, преузео тезу да када Караџићев војник убије муслиманског разоружаног војника, то значи да га је убио зато што је то свесна политика руководства босанских Срба!

Кад су, тако, "објективну кривицу" пријенили "свесном политиком", ни објективно ни правно није више било запреке да Република Српска постане богато ловиште без ловостаја.

Радован Караџић није одобравао, наређивао нити спроводио етничко чишћење. У Републици Српској није било концлогора, нацизма, Холокауста, "муслим-фрај" политике и геноцида. Српска војска није учествовала ни у једном протеривању муслимана, нити погрому над муслиманским цивилним живљем... Било је злочина, сграшних злочина и са српске стране. То су били злочини појединаца (чак и у униформи) и група у крвавом грађанском обрачуну свих против свих. Ти злочинци ће дубоко у будућности остати рана и печат у српској души и на српском челу.

О свему овоме Хаг има могућности да се обавести и преиспита. Да прочита писане документе и сведочења.

Ствар се може, ради истеривања истине на видело, погледати и хипотетички обрнуто:

узмимо да је Радован Караџић "објективно крив" за геноцидно дело убијања десет, стотину или двеста муслиманских цивила у Сребреници. Тиме се, без обзира на друге "злочине", већ квалификовао за Хаг.

У том случају, шта бива са Алијом Изетбеговићем? За њега имамо досије злочина. Поједностављења ради, фокусираћемо, још једном, само Изетбеговићеву "објективну кривицу" за дела и недела Насера Орића. За Орића имамо стотине страница доказног материјала. Орић је злочинац. Ратни и геноцидни. На његовој души је маса измасакрираних српских цивила, преко три стотине спаљених српских кућа. Орића је, као што смо документовано предочили, Алија Изетбеговић произвео у чин бригадира, поставио на место Команданта Осме оперативне групе Другог корпуса. Дао му је највише војно одликовање и новчано га награђивао. (Све документовано).

Хагу је достављен документ о злочинима овог ратног зликовца. А ево и сведочанства које не долази са српске стране. Може да се нађе на страници 72. књиге Под насловом "Парол де солда" (Речи војника). Књигу пише генерал Морион. Француски војник из срца сребреничке приче.

"Терен испресецан и шумовит, душу дао за партизанско ратовање. Сам град (Сребреница) усечен у брдима на крају једне широке долине, било је лако бранити. Са овог, готово неосвојивог места (!), Насер Орић и његови људи ишли су у серију крвавих напада на околне српске крајеве. Најчувенији и најкрвавији се одиграо о српској, православној Новој години, у јануару 93. По његовом личном признању, Насер Орић је ликвидирао све заробљене. Правдао се да му другачије не дозвољавају закони његове вере" (!).

Орић је узгред могао што се тиче Ислама да поштеди српске заробљенике. Мухамед је само извесним случајевима ликвидирао заробљенике, онда када би они представљали баласт исламској војсци у покрету. О томе у исламском усменом предању "Хадису" има серија потврда.

У грађанском и верском рату у Босни најмање је било Ислама. Био је цихад. Запад је, прогласивши Изетбеговића оним што он није никада био, упорно пострањивао све факте о фанатичном, цихадском карактеру муслиманског ратовања у Босни, које је практично водила Изетбеговићева Партија СДА. Паралелно са бацањем прашине у очи Запада о мултиетничкој политици муслиманске владе, у практичној равни, на свим нивоима, текла је пуна цихадска исламизација живота.

У војсци, погинули борци престали су да буду покојници, "мархум" или "рахметили", како је то био обичај међу муслиманима у истински мултиетничкој Босни пре доласка СДА на власт. У званичном саобраћају уведен је цихадски термин "шехид".

"Шехид" је изведеница из арапске основе "шехаде" - сведочење. "Шехаде" подразумева сведочење да је "Алах једини, а Мухамед Алахов посланик". Троструким понк2;вљањем "шехаде" пред сведоцима, постаје се муслиман.

"Шехид" је у Мухамедовом учењу и пракси означавао искључиво борца који је пао на бојном пољу у светом рату (цихад) за ширење и победу Ислама. Цихад је, са своје стране, шири појам и подразумева, не само оружану борбу, него и сва друга жртвовања верника на путу победе Ислама. У Ирану данас имамо, на пример, "културни цихад"

(Цихади данешгахи), "цихад обнове и изградње" (Цихади сазендеги) итд...

Званично увођење "шехида", а одбацивање дотадашњих уобичајених, вековних термина у бившој Босни, није просто лингвистичко, наивно мутирање. Оно је само доказ да је Изетбеговић оценио да су наступили услови за практичну примену идеологије теоретски најављене и прецизно формулисане у његовој Исламској декларацији.

Један часни и трезвени јеврејски аутор, Бат Јеор, у књизи "Јевреји и Хришћани под Исламом" подсећа (страница 210) да је "под терором владавине комунисте из Хрватске, Тита, муслимански иредентизам бујао фаворизован признавањем "муслиманске нације", једине групе дефинисане по религиозном критеријуму.-.- Намерна политика исламизације (Косово и БиХ) обезбеђивала је Титу економску и политичку подршку коју му је пружао исламски свет продубљујући интер-хришћанско цепање. Комунистичка догма братимљења народа само је замрзла конфликт и одгодила његово решавање. Године 1970. Алија Изетбеговић је у својој Исламској декларацији, поново издатој на енглеском језику у Сарајеву 1991 (!) рекао: Не може бити мира ни коегзистенције између муслиманске вере и немуслиманских социјалних и политичких институција. У закључку Изетбеговић каже: Исламски покрет треба и може да преузме власт чим буде морално и бројчано способан да обори постојећу неисламску власт.

Под камуфлажом "исламске мултикултурне државе" и "пет стотина година мирне коегзистенције" (турска окупација, прим Д.Л.), босански Срби подносили су шеријатски систем који их је разарао изнутра.

На тај начин, (данашња) суровост сукоба у Босни је производ историјских супротности које су се, с обзиром да нису решаване дијалогом, ослободиле у мржњи. Реч је, дакле о варваризму који је израз реванша једне потиснуте историје прерушене у перверзни мит идиличне коегзистенције. "Отомански рај" који рекламира Изетбеговић, скандализира Србе, Грке, Јермене... За некога ко макар мало познаје историју вековног отпора Срба отоманској доминацији, било је јасно да је држава Босна и Херцеговина за Србе била неприхватљива. Пет столећа "хармоничне и мирне коегзистенције" под исламском доминацијом, коју призива бошњачки председник Алија Изетбеговић, припало је теолошкој догми шеријата о господарима и раји. Јер, ортодоксни Срби су доживљавали такав режим (који би настао у Изетбеговићевој држави, прим Д.Л.) као режим масакра, отимачине, ропства, депортације и бежања хришћанске популације, режим који би озаконио узурпацију земље и негирања њихових права, дакле стање које је у пуној супротности са "мирном", мултиетничком коегзистенцијом постављеном на систему социјалне и политичке правде.

На тај начин, овде је реч о судару две концепције: концепције жртава раје и концепције цихадских победника.

У њиховом вековном рату за еманципацију и ослобођење, ортодоксни Срби виде у њиховим суграђанима муслиманима заклете непријатеље. За време Другог светског рата, снаге Сила Осовине, окупирале су Југославију и наметнуле нацистичку хрватску државу (усташа) са којом су сарађивали бошњачки муслимани. На подстицај јерусалимског Муфтије Хаџ Емин Ал Хусеинија, они су формирали војне јединице, међу којима 13 (Ханџар) СС Вафен дивизију. Ови славенски муслимани су активно учествовали у политици хрватских усташа и нациста, у геноциду десетина хиљада Срба, Јевреја и Цигана..."

Историја је препуна прилога за ову тезу коју износи Бат Јеор. Из мора сведочанстава ево и речи коју далеке 1860. британски конзул у Сарај Босни (Сарајево) одашиље Сер Х. Булверу, британском амбасадору у Константинопољу: "Мржња Хришћана према босанским муслиманима је темељита. За време од скоро три стотине година, Хришћани су били подвргнути изузетно јаком угњетавању и суровости. Према њима постојао је само закон каприца њихових муслиманских господара".

Алија Изетбеговић је у току протеклог рата у Босни само "продужио историју" надграђујући је тако што је, уместо својевремених спахија и кабадахија из отоманског времена, и нацистичких покровитеља из недавне прошлости, обезбедио за блеф "мултикултурне Босне" подршку нових патрона, овог пута, САД. Захваљујући Изетбеговићу Каубоји су дојали на Балкан.

Тако је потиснута историја која изражава перверзан мит идиличне коегзистенције, отворила врата обнови зла. Издашну помоћ овом злу пружио је Запад не разумевајући ни историју ни географију у коју је упао, упорно намећући, политиком и оружјем, окупацију која почива управно на обиљу игнорације историје и простог једносмерја...

А све је то Алији Изетбеговићу отворило прилику да на велику капију уведе у Босну дух и праксу цихада.

Већ на почетку рата руководство у Сарајеву упутило је стриктно цихадско упутство командантима на терену како треба поступати са заробљеним српским војницима. У Упутству које је, ради већ присутних муцахедина, писано и на енглеском језику, стоји да су ратни заробљеници феномен који прати сваки рат и да је Ислам у том погледу поставио стриктна правила којих треба да се придржавају муслимански војници. "Премда је у овом рату непријатељ прешао све границе злочина, муслимани су, ипак, обавезани својом вером да буду праведни... У том смислу забрањено је да се убијају жене, деца и светб;теници ако ни на какав начин нису учествовали у рату и који нису, директно или посредно, помагали непријатељу"! Затим се каже да је забрањено демилирање или рушење немуслиманских светилишта, културних и историјских здања, убијање домаћих животиња и уништавање усева. Ислам, такође, забрањује, како стоји у инструкцији, насиље, мучење, злостављање и масакрирање рањених или мртвих непријатеља. У том смислу наводе се примери Мухамедовог понашања.

Упозорава се, међутим, да су ово само "општа правила". Али, ако официр на терену нађе да ситуација и "општи интереси" налажу да се поступа другачије, војници морају да слушају претпостављеног. "Тако, на пример, ако официр или командант вишег ранга просуди да је у интересу одбране, заштите свог становништва и вишег циља, исправније да се запале неке зграде, усеви или шуме, онда је то дозвољено, јер је познато из историје да је Мухамед..." .

Затим долази ударна инструкција: "Војној команди је, такође остављено да одлучи да ли је корисније и да ли је у интересу општег добра да ослободи, размени или ликвидира непријатељске заробљенике" (!) Поседујемо (међу серијом осталих доказа) заплењену видео траку, снимљену руком муслиманског војника, на којој муцахедин (на "сломљеном" српско-хрватском језику) дуго понижава, туче, мрцвари и на крају хицем у главу убија заробљеног српског заставника Рогича из Санског Моста.

Муслиманска команда у току рата у Босни, у званичној комуникацији, оперисала је, на пример, искључиво цихадским термином "шехид", а званични представници вере старали су се да се у војсци очува цихадски дух.

У фебруару 1995. (21) Команда Осме Оперативне групе у Сребреници, под бројем 04-27/95, а у рубрици "Одбрана Републике, војна тајна, строго поверљиво", доставља, путем "Команде за морал", свим јединицама 28. сребреничке дивизије наређење Команде Другог корпуса у Тузли о "Начину обиљежавања шехидских мезара" (гробова). Пропратни акт потписује повереник Команде за морал, капетан Нијаз Машић, а Упутство, Начелник Управе за морал, бригадни генерал Фикрет Муслимовић.

У Упутству се указује на "актуелност питања обиљежавања шехидских мезара, а на основу мишљења из Корпуса и ставова одговорних представника Исламске заједнице". Затим се дају детаљна упутства како да се обележе гробови "шехида", са сугестијом да се "по жељи" датум погибије може да испише на арапском језику. При томе, за реч датум употребљава се искључиво арапска реч "тарих".

Под тачком четири Упутства стоји: "С обзиром на одређење шехида по куранском учењу, одвајање мезарлука припадника Армије Р БиХ и других жртава рата, не сматра се препоручљивим.."

На крају се каже: "На основу ових ставова обавити разговоре са представницима Удружења шехидских породица и органа Исламске заједнице... а на свим нивоима руковођења и командовања, кадрови за морал требају пратити реализацију обиљежавања шехидских мезара и вршити утицај у складу са овим ставовима".

Чиста мултиетничка армија!

А шестог јула 1995. бригадир Сеад Делић, командант Одељења за морал Другог корпуса, шаље наређење да се у свим командама дивизије организује саветовање на тему "Улога вјере у јачању патриотизма и ослобађању домовине", а у циљу "даље изградње и јачања борбеног морала у командама и јединицама Армије БиХ."

Саветовање ће организовати "и истим руководити" саветник за верска питања Команде Другог корпуса Јусуф Ефендија Хусејиновић који ће "ступити у контакт са муфтијом тузланско подрињским у циљу заједничке реализације теме овог саветовања".

Цихадизација "мултиетничке" Босне текла је пред очима Запада. Муцахедини из Ирана, Турске и арапског света сјатили су се у "мултиетничку" армију Алије Изетбеговића.

"Рахметлије" су постали "шехиди".

Гробља су постали "мезари".

На мезарима се исписују и арапски "харфови", досадашња "слова".

Датуми су "тарих".

Званични дописи се обавезно завршавају са арапским "Селам алејкум".

Гласило СДА, уместо "Глас" зове се турским "Аваз".

Лака јединица је постала "лахка"...

Да ли је Запад заиста желео овакву "мултиетничку" Босну?

Етнички нож

Међународни суд за ратне злочине је институција политичке манипулације. А основу и кључни „доказни“ материјал којим би се са сцене уклонили Карацић, Младић и други српски „злочинци“, обезбедили су медијски службеници олбрајтизма. Најуспешнији извођачи ових радова су доцније богато награђени, укључујући и највеће професионално признање, Пулицеров трофеј.

Двојица међу њима, Ед Вулијама из „Гардијана“ и Мартин Бел из ББЦ-а, посебно су задужили нову религију: једни су се, напуштајући професионалну етику, пријавили Хашком суду да, као сведоци оптужбе, сведоче о српским злочинима. Нико их није звао, али су сведочили.

Лик и тело ББЦ-јевог ТВ извештача са југословенских ратишта, заслужују већу пажњу. Мартин Бел се у априлу 1997. нашао у средишту предизборне сцене у Британији. Ту је доспео на занимљив начин.

У изборној јединици Татон, кандидат тада владајућих Конзервативаца, Нил Хамилтон оптужен је од Вулијамајевог „Гардијана“ за корупцију. Оптужују га да је, као посланик, примао новац од власника робне куће у Лондону „Харолдс“, Арапина Мохамеда Ал Фаједа, да би на парламентарним дебатама постављао питања од интереса за Фаједов бизнис. Хамилтон негира оптужбе. Премијер Мејџор неће да га уклони и да именује другог конзервативног кандидата у Татону, јер верује да Хамилтон није крив.

Татон је традиционално, сигурно место Конзервативаца у Парламенту и опозиција тражи све начине да обори Хамилтона. У до сада неизбежном преседану, Лабуристи и Либерали пристају да повуку своје кандидате из трке и да се на место њих (који немају шансе) истакне независан „антикорупцијски“ кандидат. Боље и независан него Конзервативац.

Улеће Мартин Бел. Никада се није бавио политиком, али његов адут пред бирачима је часно и поштено" извештавање из Босне.

Као што је у свим ратним извештајима анатемисао Србе без обзирања на факте, Мартин Бел сада улеће као кандидат „антикорупције“ против човека, посланика и бившег министра, који није осуђен за корупцију!

Босна је на велика врата, преко Мартина Бела, Ушла у британску предизборну кампању. Наш јунак саставља свој изборни штаб. У њему су кључне личности сниматељ Белових монтажа са балканских ратишта Најџел Батесон и, како сам Бел

каже, „мој велики пријатељ из Хрватске“, иначе хрватски националиста пар екселанс, Саша Шмитбауер.

У нека друга времена Белово „херојство“ и „часно извештавање“ из Босне прошло би у Британији без проблема. Али времена се ипак полако мењају. Коначно је, међутим, да је Мартин ујео Конзервативце, па је њихова штампа почела да и његова достигнућа и част ставља под лупу.

У Лондону је одмах пуштена у оптицај прича да је Бел, извештавајући из Дубровника (да наведем само овај пример), наручио неколико хрватских топова да пуцају док његов сниматељ снима. Тако, Бел јавља, „са прве линије фронта“ да српски топови грувају по Страдуну.

Мартин се силно наљутио на ову blasfemiју његовог професионалног поштења, али усред те љутње из његовог ББЦ-а чуо се податак да је Редакција својевремено повукла „поштеног Мартина“ из Северне Ирске зато што је „за потребе камере платио ирској деци на улици да бацају камење на британске војнике“.

Колико је Бел лагао са Балкана показује факат да је после повратка стављен на нешто тањи лед. На ту околност ће Бел повређено рећи: „То мене не узнемирава. Чуо сам својевремено чак да сам потплатио човека у Босни да ме убије. Како добра идеја. Изузев што није тачна и што би, да је тачна, морао да поднесем ББЦ-у рачун за трошак.“

„Антикорупцијски“ кандидат дао је, пре него што се отиснуо стазама политике, отказ у ББЦ-у (три пута га је давао), али у ситуацији када су односи били већ на горњој граници подношљивости. Први пут је поднео отказ непосредно по повратку из Босне. „Нису могли да нађу посао за мене.“

Бел је после Босне, уистину, добијао све мање задатака. Толику количину монтаже стварности ББЦ није могао да свари. Мартин се жали у „Гардијану“ свом парњаку из Хага, Вулијамију, да је реч о „истинском сукобу мишљења, у коме је неутралност (извештача) била кључни проблем!“

И као круна свега, Мартин Бел изјављује: „Неопходно је да човек има осећај да одреди шта је право, а шта криво. Ја нисам неутралан у Босни(!)“

Ед Вулијами му, у једном од мартовских (1997) бројева свог „Гардијана“, притиче у помоћ, уосталом на професионално компромитујући начин: „Бел је био предводник оних који су веровали да је неутралност новинара у Босни имала, у најбољем случају, лажно значење, а у најгорем, била аморалан, нехуман и сатански чин“.

Човек који данас јавно признаје да извештавајући са ратишта није био неутралан, јер је неутралност извештача сатански чин, имао је, нажалост, погубан утицај, заједно са плејадом осталих „сабораца“, на стварање глобалне представе о српској кривици у балканској несрећи. За малу утеху нам остаје да је Бел у ББЦ-у био „откривен“ пре него што је сам признао да је ствари свесно гледао једним оком, дакле непоштено.

Уосталом, госпођа Хамилтон, супруга Нила Хамилтона, изрекла је на ТВ ББЦ, 26. маја 1997. најкраћу дефиницију отпуштеног ББЦ-јевог извештача: „Он, једноставно, нема интереса за истину“.

Мартин Бел је, користећи лажну харизму непоштеног ратног извештача и наступајући као антикорупцијски кандидат против човека коме корупција није била доказана, нажалост постао, првог маја 1997. посланик британског парламента за област Татон.

„Дејли Телеграф“ ће 19. маја 1997. објавити разговор са послаником Татона, Мартином Белом Ту ће посланик да се жали како је предизборна кампања била прљава и како су му постављане многе замке, али он их је мудро савлађивао. Како? Тако што је поступио „као пред контролним барикадама српске војске у Босни“. Мудро се повлачио да би сутра, опет покушао. И тако док не изигра Србе.

А од успомена из ратног рапортирања које држи у својој кући, има само две: материјал из ратних извештаја из Залива и „српски нож“ из Босне, којим пресеца листове на књигама!

У Босни постоје само три етничка ножа" и сва три су муслиманска: „ханцар“, „чакија“ и (ређе) „бичкија“. Ханцар је највише познат по муслиманској, нацистичкој 12. СС Вафен „ханцар дивизији“.

Све једно што „српски нож“ не постоји, Мартин Бел њиме цепа листове својих књига!

Белови узорци су, како он воли да понавља, били и остали Ели Визел и Вацлав Хавел. Чешки председник је један од заслужних бораца за афирмацију и пробој олбрајтизма (госпођа Олбрајт је пореклом Чехиња).

Ели Визел је онај што је на отварању Музеја холокауста у Вашингтону, шаптао на уво Клинтону, али довољно гласно да околина чује, да треба бомбардовати Србе. Пре тога слушао сам Визела како на ЦНН-у описује српске концлогоре које није видео. А није их видео зато што нису постојали.

Док је Визел шаптао на уво Клинтону лаж о српском Аушвицу и Треблинки, само десетак метара од њега седео је власник беспућа и странпутице повјесне збиље, који је сретан што му жена није Јеврејка, а каже да Јевреји претерују са холокаустом и да Јасеновац није био много више од бенигног сабирног центра. Присуство Туђмана нобеловцу Визелу није сметало. Болели су га непостојећи Караџићеви концлогори. Није ишао у Тарчин, ни у Челебиће. Није у Габелу. Да је ишао могао је тамо да их нађе.

Фаланга

Олбрајтизам у чијем је наручју одрастао хашки суд, био је отишао дотле да је Јевреј, Ентони Луис, колумниста "Њујорк Тајмса", позвао добровољце под заставу светске, муслиманско-јеврејске фаланге у борбу против српског зла. Ентони Луис, као истакнута фигура јеврејског корпуса у Америци, имао је јак интерес да у својим колумнама демонизира Србе.

Приоритет америчке политике био је да се издејствује израелско-арапски мир. Срби су у том додворавању муслиманима, дошли као наручени. Док су Пентагон, Стејт Департмент и Савет за националну безбедност у Вашингтону, деловали на политичкој и војној подршци новим јеврејским савезницима у Босни, медијске хијене су добиле

простор.

У том резервату било је места за све примерке писане и електронске речи. Сцена је била припремљена тако да је олбрајтизам могао да изнедри целу плејаду медијских монструма какви су, на пример, у Британији били Ед Вулијама, Мертин Бел, Меги О'Кејн, или у Америци, Рој Гатман, Џон Бернс, Кристјан Аманпур, Питер Џенингс... Сви су они зарадили славу и награде, на лажи и рапортирању без професионалног баланса. Двојица са листе, Рој Гатман из "Њуздеја" и Џон Бернс из "Њујорк Тајмса" постали су добитници Пулицерових награда за извештаје који ће се доцније испоставити као лажи. Рој Гатман је награђен зато што је у хотелској соби у Загребу измислио концлогор у Омарској у августу 1992. године. Џон Бернс је добио Пулицера за извештаје из Сарајева. Биле су то једностране, зле, најчешће блутаве и срцепарајуће приче за подилажење редуцираном укусу плебејске ТВ памети. Бернс је јунак оне приче о "српском зликовцу" (тако га је назвао пре судске пресуде), иначе ментално оптерећеним, Владимиром Хераком који му је наводно, описао ужасне злочине што их је заједно са својим пријатељем Сретком Дамјановићем, починио над недужним муслиманима.

Бернсова прича је као разорна бомба одјекнула Америком. Сторија је, заједно са "манекеном костуром" из Трнопоља, Фикретом Алићем, драматично инхибирала политику Беле куће према рату у Босни. Лондонски "Гардијан", лист Еда Вулијамаја, марта 1997. у време када су медијске лажи из Босне почеле да бивају предмет (још увек бојажљивог) преиспитивања, добио је напад нечисте савести. Објавио је да су двојица "мртваца" (за другима се трагало) које је Бернс својевремено у "Њујорк Тајмсу" покосио лажном речју на терет "српског зликовца" живи и здрави! Извештач листа из Сарајева, Карин Колеман, разговарала је са Сретком Дамјановићем у Централном затвору у Сарајеву. Дамјановић је, заједно са Хераком осуђен (1993) на смрт за "геноцид и ратне злочине против цивила". Као дописник из Вашингтона у то време, имао сам податак да је Стејт Департмент, ослањајући се на Бернсово писање, тражио од муслиманских власти у Сарајеву да се суђење Хераку и Дамјановићу што више "рекламира". У то време Ворен Кристофер је био у клинчу са својом околином у Стејт Департменту око тога да ли да се српска и — следствено — Карацићева "недела" званично огласе геноцидом. Кристофер је, ослањајући се на податке својих дипломата, који су били ипак објективнији од медијских извештача, још увек муку мучио да ли да Карацићева и Милошевићева "недела" званично значи "геноцидом" или, као до тада, као недела "која се граниче са геноцидом". Ова, на изглед, нијанса, била је врло важна, јер се на њој преламала суштина потоње оптужнице против Карацића, Младића и других Срба уопште.

У то време у Белој кући, у Савету за националну безбедност, Олбрајтова је непрестано прозивала Кристофера. Председник Савета, Ентони Лејк, подржавао је Олбрајтову. Потпредседник, Ал Гор, такође. Са Бернсовим извештајем о "сведочењу" Херака и Дамјановића — уосталом изнуђеним под мукама — Медлин Олбрајт је махала испред Кристоферовог носа. Кристофер је попустио. Геноцид је победио. Остало је још да се обави остатак посла, да се геноцид произведе у званични стратешки метод политике Карацића, што ће госпођа Олбрајт обавити беспрекорно. Овome ће се доцније додати бесмислена, али подмукла, оптужба о силовању као стратешкој политици Карацићеве државе! Вратимо се у Централни затвор у Сарајеву. Тамо извештач "Гардијана" описује (а време је март 1997. године) како Дамјановићева ребра избијају испод коже, као она Фикрета Алића у Трнопољу, и како по леђима и рукама има дубоке ожилке. "Многи

зуби су му избијени, још увек уринира крв, здравље му је критично нарушено". У даљем тексту се каже да је Дамјановић 1992. заробљен након што је залутао на муслиманску територију, да је тучен и мучен док није "признао" да је убио седам муслимана. Његов адвокат је сада успео да пронађе, живе и здраве, двојицу од оне седморице које добитник Пулицера, Џон Барнс није довољно дотукао. "Суђење Дамјановићу било је фарса. У време када су сви желели да казне Србе, шансе за праведно суђење биле су минималне" тешка срца се правда "Гардијан" након пет година беспримерне сатанизације Срба.

Мрачне игре

Када је Маргарет Татвајлер званично из Стејт Департамента лансирала термин "етничког чишћења" и када га је пропаганда Магленог Дна привезала искључиво српској страни, једна од најкрупнијих пропагандних битака на балканском попришту је изгубљена за Србе. Алији Изетбеговићу и Харису Силајџићу треба скинути капу за умешност којом су искористили пружену прилику. Америчке лобистичке фирме "Нолтон и Хил" и, затим, "Радер и Фин" разрадиле су до зареза и тачке текст који су Изетбеговић и Силајџић у току целог рата пруском дисциплином понављали где год су стигли. Нико, ваљда, до сада није изговорио у јединици времена толико пута "геноцид" и "етничко чишћење" колико Харис Силајџић. У Америци су сви екрани и новински ступци били отворени за Силајџићеву машту. Силајџић је неометан четири године избацивао насумцие бројке и "факте" о српском прогону над муслиманима. Почео је са две стотине хиљада убијених муслимана, 60 хиљада силованих муслиманки и седамнаест хиљада убијене муслиманске деце!

Као дописник из Вашингтона у то време, забележио сам само једном да је неко (овог пута CNN) позвао представника Југословенске амбасаде да наступи заједно са Силајџићем. Чим је чуо и проценио да би његови "факти" могли да буду јавно проверавани, Силајџић је запретио да неће наступити. Отказали су српској страни. Харис је и те вечери био у свом амбијенту, није било никога да му макар постави питање, а незгодна питања публике филтрирао је сам CNN.

Тако нико није успео да упита (ни тада ни никада после) Хариса ко је и како побројао тих двеста хиљада мртвих душа. И ко је био статистички присутан када су Срби, у мачо стилу, исилovali тих 60 хиљада муслиманки. Јер, кад су их већ силовали онда би морало да се негде појави, брат брату, 30 хиљада малих јаничара. Њих, међутим, нигде нема. У књизи "Плави шлемови - шта сам заиста видео у Босни", непосредни сведок догађаја, француски штабни официр Франше, на једном месту (стр. 104) записује: "... Врло брзо, најстрашнија гласина о силовању као ратном оружју Срба, проширила се на све стране. Двадесет хиљада жртава. Затим четрдесет. Затим шездесет. Ужасно лицитирање. УНПРОФОР је дуго испитивао ове бројке покушавајући да покупи сваку информацију. Да би (у том моменту) дошао до (ипак) страшне бројке од десет хиљада силовања. И да би са сигурношћу установио да Срби не држе тужни монопол над овом врстом праксе."

Темом силовања бавиће се и уредник Француске телевизије (Франс 2), Жак Мерлино. У недељнику "Л'Поан" од 13. марта 1993. записује да је после појаве драматичних бројки о српским силовањима, настала најпре фаза ужаса, затим фаза сумње и, на крају, фаза мучнине. Фаза ужаса почела је новембра 1992. и трајала је до јануара 1993. "Почело је са гласинама, затим званичним извештајима о 20 до 60 хиљада муслиманки које су силовали Срби. Време сумње дошло је чим је логика успела да постави своје питање о

висини бројке и разлогу њеног изненадног појављивања. Сада (1993) се налазимо у времену мучнине: сви они који се у Француској баве бившом Југославијом знају да су те бројке лажне, јер не почивају ни на каквом озбиљном истраживању. Сви то знају - нико се не усуђује да каже. Тешко је устукнути." Гласине су почеле крајем новембра 1992. и необично се брзо шириле како би тема могла да се изнесе пред европски самит у Единбургу (11. децембра).

Шефови држава и влада окупљени у шкотској престоници су узнемирени оним што чују и одлучују да у Хрватску и Босну упуте једну комисију. Комисија бива брзо формирана. Ранији британски дипломата, госпођа Ан Варбартон, председник једног колеџа у Кембриџу, бива постављена за шефа Комисије. У саставу је шест жена међу којима и чувена Францускиња Симон Вејл. Госпођа Вејл одлази у Загреб, тамо проводи само четири дана (од 20. до 24. децембра) и анализира текст извештаја анкетног тима. Осмог јануара, у Бриселу је већ све спремно да се изнесе у јавност на конференцији за новинаре.

Претходног дана, међугим, између чланова Комисије долази до врло озбиљних размирица. Симон Вејл подвлачи слабости истраживања, саветује опрез и изражава чуђење "затрованошћу" немачке представнице у Комисији. Глас Симон Вејл бива игнорисан и Ан Варбартон говори пред новинарима. Она, истина, изражава извештај опрез, али процењује да је силовано 20 хиљада муслиманских и хрватских жена. Бројка је одмах разаслата преко светских радио и ТВ станица. Француски "Либерасион" објављује наслов: "Систематско силовање: извештај који оптужује босанске Србе". "Фигаро" је нешто опрезнији, све ставља у кондиционал. Док "Пари Мач" објављује две странице са фотографијом три жене које плачу. Наслов: "Као и оне, 60 хиљада жена у Босни силовано је од стране Срба." Америчка штампа не заостаје "Њузвик" оперише са бројком од 30 до 60 хиљада силованих и комплетира своје информације званичним извештајем муслиманске комисије и муслиманског Министарства унутрашњих послова! "Као да ове две институције које су стране у сукобу и изолиране у Сарајеву, могу да имају било какав кредибилитет", примећује Мерлино. Бројке су, међутим, обиграле свет пре него што је било ко могао да прочита извештај Европске Комисије.

Овај поверљиви извештај утврђује, као што ће и сама госпођа Варбартон касније признати, да је цела мисија била ограничена на испитивање само муслиманских жена. Српске жене су биле изостављене. Извештај, затим, наводи изворе на којима се базирао: верска старешинства муслимана и католика, представници муслиманске и хрватске владе и невладине организације, локалне и светске.

Ниједно директно сведочење силованих жена није регистровано! Друга комисија коју су именовале УН, под руководством Тадеуша Мазовјецког, објавила је своје истраживање и изнела га пред Савет безбедности 10. фебруара. Њен извештај помиње тридесетак сведочења непосредних жртава силовања - хрватских, муслиманских и српских. Комисија извештава о 19 зачећа која су последица силовања и узима за критеријум да на сто силовања отпада једна трудноћа (на основу чега?) и тако долази до цифре од 12 хиљада силовања (на све три стране). Целу ову тужну фарсу која се, сама по себи, граничи са својеврсним злочином такозване међународне заједнице, пластично је у неколико речи, сажео Француз Жером Бони који је, за ТВ емисију "Специјални дописник", кренуо у лично истраживање у Тузлу, посебно наглашену у оба извештаја.

У емисији од 4. фебруара 1993. Бони саопштава: "Кад сам се нашао на 50 километара од Тузле рекли су ми: идите у салу тамошњег Спортског центра, тамо има 4 хиљаде силованих жена. На 20 километара од Тузле број је сишао на 4 стотине. На 10 километара било их је само 40. А, када сам се нашао на лицу места, само четири жене су прихватиле да потврде да су силоване..." Медијски хоризонти Запада били су за муслиманску страну практично без лимита. Зато је Алија Изетбеговић могао да са силовањима и "етничким чишћењем" које је на Западу постало бласфемија, манипулише како му драго. Па је отишао дотле да је, ради демонизирања Срба, наређивао сопственом народу да се "етнички очисти" са појединих региона. Циљ је био да се, заједно са другим сатанским триковима, какви су били ред за хлеб у улици Васе Мискина, масакр на сарајевским Меркалама и Сребреница, изазове западна војна интервенција. И ту му на учинку треба скинути капу.

Како је то Изетбеговић радио показале документ који је у току рата запленила српска обавештајна служба. Реч је о наређењу упућеном у јануару 1993. муслиманима у Требињу.

"СДА Требиње, 52/93, 20.01.1993. Инструкција о исељавању из Требиња. Како ситуација у Босни и Херцеговини из часа у час постаје у погледу безбједности сложенија, особито након прихваћања Женевских докумената (!) од стране Карацића и његове клике на Палама, потребно је, у циљу остваривања тежњи свих Муслимана, очувања и јачања наше државе БиХ, хитно подузети мјере на терену требињске општине:

1. Преко наших активиста анимирати све Муслимане, особито угледне и имућне да у што скоријем времену напусте Требиње (!) и пређу у Црну Гору.
2. Имовину, покретну и непокретну, дјелимично продати, а по могућности остављати на чување ПРОВЈЕРЕНИМ СРБИМА, од раније познатим пријатељима Муслимана који су противници отпадничке Карацићеве политике.
3. НЕ ЛИБИТИ СЕ ПРИТИСАКА, ПА И ПРИМЈЕНЕ СИЛЕ (!!) ПРЕМА ОНИМ МУСЛИМАНИМА КОЈИ НЕ ПОСТУПЕ ПРЕМА ОВОЈ ЗАПОВЈЕДИ.
4. По доласку у Црну Гору повезати се са СДА, Мерхаметом и нашим људима у Либералном Савезу Црне Горе, где ћете добити све инструкције за даље поступање. Сваки наш вјерски објекат у Црној Гори ће вам пружити помоћ, а браћа у Тузима, Подгорици, Плаву, Рожају и диљем Црне Горе вас очекују. Сва ваша имовина ће бити надокнађена кад постигнемо циљ, а вашу жртву ћемо знати цијенити, што Муслимани свијета од вас очекују. С поштовањем, Селам алејкум Сарајево, 20.01.1993. год. Секретар СДА Хасан Ченгић".

У моменту када Хасан Ченгић шаље инструкцију својим сународницима у Требињу, рат у Босни бесни већ месецима. Муслимани у Требињу и околини, који чине четрнаест посто тамошњег живља, живе релативно мирно, без притиска и примене силе са српске стране. Притисак долази са муслиманског врха. Као што ће Маркале, ред за хлеб итд. бити политичка манипулација болесних душа даби се изазвала спољна инетрвенција против Срба, тако и наредба сународницима да напусте Требиње даби се Србима прилепило етничко чишћење, служи истом циљу. А иде се дотле да се отворено прети применом силе против оних који се оглуше о инструкцију. Муслимански врх, затим, унапред зна да ће Америка и Халифат отплатити сву имовину саучесницима ове психопатске игре људима, поручује да ће њихову "жртву" знати да цене. Жртва није локална, она је глобална, ту жртву "Муслимани света од вас очекују". А можда је накрупнији факат у овом документу сажет у тих неколико речи у којима се ситуација за

муслимане погоршава и постаје "сложенија", јер су Карацић и његова клика прихватили женевски мировни предлог (!).

Рат у Босни је, заиста, био испуњен епизодама из арсенала ове политике болесних душа. Почело је масакром у реду за хлеб у улици Васе Мискина у Сарајеву, где су експерти Уједињених Нација установили да не постоји практично балистичка могућност да је масакр починила граната испалена са српских позиција око града. Тадашњи командант УНПРОФОР-а, генерал Луис Мекензи сећа се ситуације непосредно после инцидента:

"Моји ми људи кажу да постоји нешто у муслиманској тврдњи што се не уклапа. Улица је била блокирана управо пре инцидента. Чим су људи пуштени да уђу и стану у ред за хлеб, појавили су се представници штампе, али су остали на одстојању. Дошло је до експлозије и средства информисања су истог тренутка била на сцени."

Једанаестог новембра 1994. Лондонски "Тајмс" ће објавити информацију у којој стоји: "У Сарајеву, пуковник Жак Лешеваје, из снага УН, рекао је АВ је испитао случај са три минобацачке гранате које су у уторак погодиле Сарајево. Утврђено је да су једну испалили Срби, а да су друге две испалене из дела града који држе владине снаге (муслимани). Иако официри УН нису желели да се изјашњавају, из доказног материјала се непосредно намеће чињеница да су припадници босанске армије намерно гађали сопствени народ да би привукли међународне симпатије. Неколико функционера УН је током рата указивало на то да босанска влада гранатира сопствени народ како би задобила симпатије светске заједнице."

Мекензи је још почетком рата, већ у јуну 1992. видео у чему је ствар, па је запажена она његова изјава да "када бих успео да их убедим да престану да убијају властити народ ради CNN-а, можда бисмо одавно имали примирје".

Ред за хлеб разликује се од масакра Маркале само по броју жртава. До несреће је дошло петог фебруара 1994. а једанаестог, репортер Канала 4. француске телевизије Бернард Волкер објављује да му је из поузданих извора познато даје узрок масакра хитац из бацача, испален са муслиманских позиција. Прецизира даје овакав званичан извештај достављен међународном посреднику Лорду Овену и представништву конференције за европску безбедност и сарадњу и одатле прослеђен одговарајућим министрима иностраних послова. Сведочења западних новинара који су одбили да служе америчком сценарију, не морају бити узета у обзир у Хагу. Али ће сведочења бивших команданата западних снага у Босни кад-тад поставити историјски факат. Поред Мекензија, Филип Морион, Френсис Брикмон, Мајкл Роуз и други, потврдили су, у разним приликама, злочине муслиманског врха над сопственим народом.

Бивши први човек француске армије, адмирал Ланксад, рекао је, на пример, да су муслимани одговорни за највећи део од осамнаест мртвих и три стотине рањених плавих шлемова у Босни (доцније ће се број попети на преко педесет мртвих). Тако, у депеши Агенције Франс Прес од 6. фебруара 1994. стоји: "Начелник генералштаба француских оружаних снага адмирал Жак Ланксад упозорио је против "једноставних идеја" (у Босни), као што су војна интервенција против Срба или подизање ембарга на оружје у бившој Југославији. Наводећи пример против "једноставних идеја", адмирал је подвукао да је највећи део међу 18 убијених и триста рањених дело муслимана, мада су француске трупе на терену тамо управо да штите муслиманску популацију." Дешепа је "убијена" потпуном медијском блокадом. Објавио ју је једино "Иманите" у броју од 7. фебруара. Дванаестог марта 1994. пуковник Легрије, командант француског батаљона у

Бихаћу, издаје проглас у коме позива "локалну популацију" да "након убиства бригадира Стефана Дибрила од стране муслимана, не пуцају више на војнике "УНПРОФОР-а". У дневној заповести војницима батаљона стоји између осталог: "Још један наш је пао вршећи своју дужност, убијен је од оних због чије је безбедности овде дошао." А, у издизању "Фламариона" у Паризу (1995) појавила се књига Лауре Адлер, саветника покојног председника, Франсоа Митерана. На 175. страници књиге која носи наслов "Година растанка" ("E'ape Јег астје") Митеран говори зашто је био против француске интервенције у Босни. У једном моменту Митеран ће рећи и ово: "Истина је да је оно чему су они (муслимани) тежили од почетка интернационализирана сукоба, ако затреба и провокација. Али наћи данас новог надвојводу (Фердинанда Хабсбуршког) много је теже него 1914. године". Затим ће Митеран: "Пре неколико дана, господин Бутрос Гали (генерални секретар ОУН) рекао ми је да је сигуран да је зрно које је пало на тржницу у Сарајеву било бошњачка провокација.

Митеран, нажалост, није више међу живима да потврди судијама у Хагу што му је Бутрос Гали (који је имао извештаје експерата ОУН) рекао. Бутроса Галија је отпустила госпођа Олбрајт. Архива на Ист Риверу је под кључем. Са Француске стране долази нам, међутим, још један крунски доказ: "Сећам се напада на централни трг у Сарајеву, који је био повод првом бомбардовању НАТО пакта (у његовој историји). Данас морам да изнесем да сам слушао Едварда Баладира (тадашњи Француски председник владе), Франсоа Леотара (министар одбране), Алана Жипеа (министар спољашњих послова) и два врло одговорна генерала чије поверење (захтев за анонимност) нећу да изиграм, како један за другим говоре једну исту ствар. Сви су ми рекли да су убеђени да је највећи број убијених и рањених француских војника под шлемовима Уједињених Нација у Босни, резултат снајперске ватре муслимана. И још више: да је граната која је пала на централни трг у Сарајеву (Маркале) била муслиманска. Па они би тиме изазвали покољ нових властитих људи, изустиио сам са ужасом? Да, одговорио ми је председник владе (Баладир) без оклевања, али муслимани су тим покренули НАТО. Овако је у Париском "Нувел Обсерватору" написао 31. августа 1995. његов уредник Жан Данијел иначе нимало наклоњен Србима. У истом напису, Данијел, напротив, остаје веран себи: "То што је граната на Маркале била муслиманска, нимало не мења мој став према муслиманској ствари."

Поучно је шта о свему овоме каже, у неколико речи, генерал Пјер-Мари Галоа, отац ударних нуклеарних снага Француске, у белгијском дневнику "Либер Белџик" од 21. фебруара 1994: "Чему служи ова завера? Да ли је могуће да западне владе прихватају без оклевања игру обмане? Зар је немачка марка толико снажна, а глад за нафтом толико заразна да су западне демократије пристале да чине злочине против човечанства? Оне су стале иза формуле: пуцати на своје властите људе и оптужити за то непријатеља да би га, означиле за јавни одстрел."

Већ поменути Командант Франше, француски генералштабни официр ("Плави шлемови - шта сам заиста видео у Босни", стр. 106. и 107.) бележи: "Бошњаци су са њихове стране брзо схватили да ће тровање (атмосфере) у овом рату бити одлучујуће оружје. Последица овога је позната: 27. маја 1992, три минобацачке гранате експлодирају у пешачкој зони у Сарајеву, у којој је формиран ред пред једном пекарном. Седамнаест мртвих. Сто педесет рањених. Ко је пуцао? Срби. Сви то знају. Изузев плавих шлемова чији начелник генералштаба, канадски генерал Луис Мекензи записује у књизи "Мировњак — пут у Сарајево": Бошњачко Председништво осуђује српско гранатирање. Срби говоре о унапред подметнутом експлозиву. Наши војници ми кажу да има детаља

који се не уклапају. Улица је била блокирана управо пред инцидент... Две године касније, 5. фебруара 1994. нови масакр: експлозија убија 66 људи на тргу Маркале у центру престонице, али и овога пута Плави шлемови одбијају да потврде тезу о српском пројектилу и говоре о експлозиву активираним из даљине. Четири дана касније НАТО, коначно издаје ултиматум босанским Србима. Ништа овде није немогуће. Требало је видети у Сарајеву муслиманског снајперисту како пуца на - муслимане, свега неколико десетина метара од штаба УНПРОФОР-а, да би се схватило да су Бошњаци, у безнађу, спремни на све провокације да би изазвали мултинационалне снаге на интервенцију против Срба."

Меморандум

Алија Изетбеговић је, бизарном алхемијом западне политике у спреси са мелијским злочиним произведен у симбол мултиетничке толеранције, док је српско руководство са Караџићем на челу проглашено националистичким сатанама и носиоцима геноцида.

Реч је о историјској иронији.

Изетбеговић и Караџић су у време Титове Југославије обојица били антикомунисти и дисиденти. Али, Караџић је био антикомуниста са позиције демократског опредељења, антифашизма, ројализма и либералне деснице, дакле, политичких вредности које данас чине широку суштину система западних демократија.

Изетбеговићев антикомунизам долази из супротне стране, из простора верског фанатизма, исламске фундаменталистичке деснице, камуфлираног антисемитизма и својевремених симпатија за Хитлеров нацизам.

Караџић је у Титовој Југославији био прогањан за анархолиберализам и буржоаске погледе. Изетбеговић је хапшен због исламског фундаментализма (Исламска декларација) и колаборационизма у нацистичкој независној држави Хрватској (НДХ) која је у току Другог светског рата обухватала и територију БиХ.

"Данас свако зна да је Изетбеговић у току Другог светског рата носио немачку униформу", рећи ће Караџић.

У савремено биће исламског фундаментализма, дубоко је уграђен антисемитизам. Као оријенталиста по професији, а после четврт века проведених у исламском свету, немам никакве дилеме да апсолутна већина муслимана и даље доживљава израелску државу страним телом у арапском бићу, и из те равни, гаји дубоке симпатије према ономе што је Хитлер чинио Јеврејима.

Алија Изетбеговић је, у личној теорији и пракси, аутентичан представник ове исламске већине. Његова биографија говори о човеку који је директан изданак ране муслиманске идеје о халифатској Босни која је, да Хитлер није поражен, требало да настане уз помоћ нацистичке Немачке, а на рачунима осталих народа у Босни пре свега Срба и Јевреја.

Ментори и духовни оци Алије Изетбеговића побринули су се да нам о овоме оставе

јединствени писмени документ - "Меморандум народног одбора" муслимана, упућен Адолфу Хитлеру 1. новембра 1942. У Меморандуму који почиње са "Наш Фиреру", потписници се жале да су непосредно пред Други светски рат (1939) за муслимане у Босни били наступили "црни дани" јер су их Срби (Хрвати?) прогласили Петом колоном "зато што смо жељели и на том радили, да Немачка умаршира у Југославију".

Пошто су вођи Рајха објаснили да муслимани немају ништа са нижом расом Словена и да су босански муслимани аријевске расе(!), односно Готи што су у III веку дошли у Илирију аутори Меморандума износе своје молбе вођи Трећег Рајха. Траже, најпре, проширење оперативног подручја муслиманске "Босанске легије" под командом мајора Мухамеда Хаџиефендића. Легија би се звала "Босанска стража". У њу би требало да буду укључене све формације осим добровољаца чувене 13. СС "Ханцар дивизије" која се у то време борила на фронтима у Русији. Наоружање и контролу над овом формацијом преузела би на себе немачка армија.

У тачки 6. молбе Хитлеру стоји: "На овој територији (муслиманској, одвојеној од НДХ) основала би се Жупа Босанска, са сједиштем у Сарајеву, чијег би шефа именовано једино и искључиво Хитлер".

"Бошњаци, муслимани Босне, су саставни део Триста милионског народа Истока, који своје ослобођење може постићи само у борби против енглеског империјализма, јеврејства, слободног зидарства и болшевизма, на челу са немачким народом под вођством његовог Фирера", пишу Изетбеговићеви духовни оци жалећи се Хитлеру да су их Хрвати у НДХ постранили и одузели им сву власт.

"Народни одбор", затим, поручује Фиреру да су упркос "против муслиманском наступању" такозване Црне мафије (хрватски клер), добровољци из НДХ на источном фронту били муслимани, а за њима су кренули на рад у Немачку муслимани и муслиманке да би доказали своје повјерење и љубав према немачком народу".

Додворавајући се Хитлеру, аутори Меморандума, Узеир Хаџихасановић, Мустафа Софтић (тадашњи градоначелник Сарајева) и Суљага Салихагић (Бања Лука) поручују Хитлеру: "Ми, босански муслимани, ми смо одани немачком народу због тренутног рачуна и интереса. Иако живимо у овој земљи у којој већину чине словенски народи, иако говоримо босанским језиком који је сличан српско-хрватском, по раси и крви ми нисмо Словени, већ готског поријекла. Ми, Бошњаци, дошли смо са сјевера на Балкан у III вијеку као германско племе"... Хитлеру се скреће пажња да се Словени антрополошки разликују од "муслиманских Гота", јер 90% Бошњака имају танку, плаву косу, плаве очи и свијетлу боју коже" док 80% Срба и Хрвата имају "густу, црну косу, црне очи и тамну боју коже". Уз то "Бошњаци су познати као људи отвореног карактера, док су Словени склони да буду потчињени!"

Хитлер је био зликовац, али није био блесав. Није ни одговорио на Меморандум.

А данас, пола века доцније, Алија Изетбеговић, који је носио Хитлерову униформу и који је директан издањак "народног одбора" - никада се није оградио од његовог меморандума - ужива статус савезника Запада. Милиони са тог Запада пали су у борби против Хитлеровог нацизма, а седам милиона јевреја скончало у нацистичким логорима смрти.

Харис Силајџић је у току рата напунио западно небо и земљу српским "фашизмом". Немам забележено да је Изетбеговић и једном рекао за Србе да су фашисти. такву похвалу Србима, једноставно, он није могао да изустуи.

Медијска неман

Откриће лажи о Трнопољу значајно је утолико што је данас већ реч о доказним фактима који руше један од стубова у згради медијске лажи о рату и миру на Балкану. Без трнопољског стуба та зграда биће, од сада, свакако рушевнија. Следствено томе, неки аргументи Хашког трибунала против Радована Караџића мораће да се преиспитају. Кад тад.

Срби, међутим, не смеју бити наивни у веровању да ће се то скоро десити. Знак препознавања је жестоко, неуротично, хистерично реаговање на откриће Томаса Дајхмана о "Слици која је обманула свет".

Пре него што је 24. јануара 1997. лондонски "ЛМ" кренуо у продају, уредник часописа Мик Хјум, примио је факсимил од адвокатске канцеларије "Билд анд компани", оне исте коју је својевремено британски премијер Џон Мејџор био ангажовао у тужби против листа "Њу Стејтсмен."

Адвокати ИТН траже од главног уредника "ЛМ" да одмах повуче фебруарски број часописа и "на ситно исече" све примерке (са чланком Дајхмана).

ИТН тражи, затим, да се "ЛМ" извини и да још плати оштету!

Када јој је из "ЛМ" одговорено, нешто мање деликатним језиком, шта може да уради са својим ултиматумом, мултимиллионерска медијска неман покреће тужбу за клевету и магазин се нашао пред дугом, скупом битком.

Британски закон о клевети је такав да богати могу ућуткати сиромашнијег противника. Имунитет од критике богати могу купити на суду, могу да плате више и боље адвокате, а продукце процес све док банкротирана жртва не падне.

Медијска неман ИТН-а прво је избацила из игре издавача "ЛМ"-а који се извинио и побегао од скупе авантуре. Као што смо већ видели, "ЛМ" се од овакве демократије преселио у Немачку, али, онако мали и жилав, остао је у бици до краја.

Пени Маршал и Јан Вилијамс, поред тога што им је наређено да не прозборе ни речи о афери, натерани су такође, да придруже своје потписе тужби. "Гардијанов" извођач прљавих радова Ед Вулијами такође је потписао ИТН-ову тужбу за клевету.

Богата медијска звер предузела је све да се Дајхманова сторија убије "док је још мала". Великим редакцијама је "колегијално" запређено да би им боље било да се не баве Дајхмановим налазима. На огласној табли у централи ИНТ-а Управа је истакла како

Дајхманово откриће "може само да користи онима који су одабрали да негирају обим злочина почињених у северној Босни за време грађанског рата у Југославији".

Али, и поред свега, све рупе се нису могле запушити. Ево како се због тога жали сам Ед Вулијама у "Обсерверу" под насловом "Остајем код своје приче": "Прес асоцијација је пустила у мрежу клевете, а да нису претходно звали Пени, Јана и мене. Недељни "Индепендент" је објавио клевету, а да није ни помислио да нас зове, додајући томе и свој прилог - опаку примедбу да је Радован Караџић одабрао мене и Пени да окончамо гласине о концентрационим логорима. Караџић је имао пуну контролу над логорима, он је међународни бегунац од правде, који је тражен због геноцида. Сугестија да би он изабрао нас за тај посао је крајње блаћење."

Да је Караџић имао "пуну контролу" над "концентрационим логорима" јесте крупна лаж. А да Пени и Ед не би стигли у Омарску и Трнопоље без личног Караџићевог инсистирања, цела је истина. Постоји о томе и документ.

Караџић је, видели смо, поново упутио позив Пени Маршал да све још једном испита и очисти савест. Ако је шта преостало. Вулијама није позвао. Глувом је цаба говорити "добро јутро".

Још Ед Вулијама пише у поменутом "Индепенденту": "ББЦ се био сав задихао да улети у причу. "Њузнајт" (ударна политичка емисија) покушао је да организује дебату, а његов уредник за медијска питања, Ник Хајхам махао је Дајхмановим аргументима инсинуирајући да су ИТТ-ови поштени снимци били зававајући... А "Скотланд Он Сандеј" ме је назвао и питао да ли подржавам судску тужбу ИТНа... Геноцид је, дакле, тривијалан, жртве су поплуване"!

Узимајући гесло свог друга по жртвовању истине у Босни, ББЦ-јевог репортера, Мартина Бела, да бити објективан у Босни значи бити нечастан, Ед Вулијама, пун горде патетике, каже: "Ми смо сада оптужени да смо се комотно понашали са фактима. Све што се, међутим, збило јесте да смо се ми задесили у Омарској и Трнопољу 5. августа 1992. док Мик Хјум (уредник "ЛМ") и Томас Дајхман нису тамо били. Такви нам не требају да нам кажу шта смо ми видели, а шта нисмо".

Ако "ЛМ" издржи маратонску судску утакмицу, на њеном крају Ед Вулијама ће, ипак, морати да судији одговори са "да" или "не" на кратко питање: "Унутра или изван бодљикаве жице?" У међувремену, док се све не оконча, извођачи радова ће уживати у својим трофејима. У Америци, Иранка Кристијан Аманпур је за (поврх свега) занатски примитивно извештавање у стилу Мартина Бела, постигла највишу цену приликом обнављања уговора са ЦНН. Цела екипа ИТН-а окитила се наградом "Бафта" за "најбољу актуелну вест", добила је трофеј Краљевског телевизијског удружења, награду филмског и ТВ фестивала у Њујорку, награду часописа "Бродкаст", награду "Скуп енд њуз" фестивала... Двојица Американаца, Гатман и Бернс освојили су Пулицера...

ИТН и "Гардијан" кренули су са своје стране, да моћним инструментима којима располажу на медијској сцени дискредитују и Дајхмана и објављивача његовог истраживања. ИТН-ова претња и ултимативни захтев часопису да ситно исецка све примерке листа пре него што је изашао на тржиште нису уродили плодом и креће опробана прича: довођење у питање "опште утврђене" истине представља

"ревизионизам". Ако Дајхман и компанија покушавају сада да поново испитају причу о Трнопољу и другим српским концлогорима за које је "непобитно утврђено" да су босански "ехо и реплика" нацистичких логора и Холокауста, то је онда, аутоматски, негирање Хитлерових логора смрти и јеврејског Холокауста. Ед Вулијама дословице ће, у нападу на Дајхмана, употребити инвентар "ревизија", "негирања Холокауста", "тривијализација геноцида и плување по жртвама нацизма".

Метод је, колико увредан јеврејској патњи, толико и ефикасан. Утолико ефикаснији што је већ испробан у живој пракси када су, управо поређењем Срба са нацистима, а лансирањем лажи о постојању српских логора смрти "по узору на Хитлерове", утицајно јеврејско јавно мњење и организације окренули против Срба.

Сва терминологија је убачена у игру. Ед Вулијама у "Обсерверу" враћа у оптицај Хитлеров "Белсен" управо како је то учинио високотиражни "Дејли Мејл" после објављивања сторије Пени Маршал из Трнопоља.

Уз "Белсен" иде упоредба са Хитлеровим "јуден фрај" (Немачка очишћена од јевреја) и Вулијама узвикује "муслим-фрај" у Босни.

У одговору Дајхману под насловом "Остајем код своје приче", Вулијама говори о "гулагу концлогора, од којих смо ми видели два. Омарска је била тамни инферно сакаћења, изгладњивања и убистава. Трнопоље је било друго паклено место кроз које су пролазили затвореници из кућа или са других места бежећи од систематског убијања у њиховим селима, да би овде чекали да буду коначно етнички очишћени".

Све у једној реченици: гулаг, концлогори, инферно, изгладњивање, систематско убијање, етничко чишћење! Вулијама напада, док ИТН - у подели улога - држи под паском остале медије у Лондону. Да се не би прича проширила, а конкуренција кренула у властито испитивање "у камен уписане истине" о Трнопољу.

У међувремену, Дајхман је обасут погрдама и увредама у покушају личне дискредитације. Лук Хардинг из "Гардијана" кога је Вулијама истурио да се ситно обрачунава са непријатељима, назива Дајхмана психопатом, минорним новинаром који пише за "опскурне" листове. Дајхман је болестан од "профилиране неурозе", човек који је "загризао више него што може прогутати", стални члан ултралевичарских гангова, удружен са "непоправљивим српским националистима", "самозвани експерт босанских збивања", "потајни Србофил" и на концу, "човек који је ожењен српском женом". При томе једино у овој последњој оптужби има педесет одсто истине: Дајхман је, заиста ожењен женом. Која није (осталих педесет посто) Српкиња нити показује склоности да то буде.

Коначно, Дајхман, нема права - поручује му Хардинг - да се јавља: он је у Хагу сведочио као сведок одбране (у процесу Душку Тадићу). Хардингов бос, Ед Вулијама је сведочио у Хагу као сведок оптужбе. Он има права.

Напад на личност Дајхмана је само декор крунске оптужбе да се неко усудио да доведе у питање концлогоре, Холокауст и нацистичке погроме доводећи у питање лаж из Трнопоља.

"Српска политика "муслим-фрај" државе, према Вулијамију, јесте ехо Хитлерове

политике "Јуден фрај". Само што није истина. Српска популација у Босни била је против одвајања Босне од југословенске федерације. Грађански рат који је уследио након декларације муслиманског председника (Изетбеговића) о независности, био је, нема сумње, ужасан сукоб у коме су почињена зверства са све три стране. Али то није био Холокауст.

Портретирање рата у Босни као Холокауста има јасну последицу: ту постаје императив да се стане уз муслимане против Срба. Злочини почињени над Србима, као што је била Крајина, могу да се прикрију, јер то не улази у оквир задатог. За неке, било каква манипулација фактима јесте оправдана ако служи "великој истини". А "велика истина" је да је Хитлер поново реинкарниран. Овога пута у лику лидера босанских Срба Радована Караџића". (Томас Дајхман)

Мит о босанском Холокаусту је издашно обезбедио морално оправдање за западну војну интервенцију. Међународни трибунал у Хагу преузео је, у оптужници против Караџића, Младића и других Срба, уместо факата, поглавља мита и медијских мистификација. Оптужница врви од "доказа" од којих би морао да се огради сваки суд који држи до себе. "Холокауст", "геноцид", "етничко чишћење", "концлагори", "систематско убијање" - све је то пресуто из медијског материјала у хашку оптужницу.

Оптужујем

Тачка на хронику о Хагу у коме је он био могућ, не може се ставити без речи о такозваном "јеврејском фактору". Јевреји се — морал на страну — не могу, са становишта реалполитике, оптуживати што су, следећи интерес Давидове државе на Блиском истоку, ушли у америчку шему дијаболоизације Срба. За нас, Србе, тај улазак је, међутим, био фаталан.

Јеврејски фактор у балканској игри је комплетна афера. Али, постоји један готово антологијски документ који је сажима и јарко осветљава. У књизи Жака Мерлиноа "Југословенске истине нису све за причу", налази се и интервју са Џејмсом Харфом, директором америчке лобистичке фирме "Радер и Фин". Фирма је била ангажована од стране муслимана за промовисање њихове пропаганде. Део интервјуа за које сматрам да је за антологију нашег времена тече овако:

Мерлино: ... Али чиме се највише поносите у овом вашем послу?

Харф: што смо успели да јеврејско мњење преокренемо на нашу страну. Ствар је изузетно деликатна. Јер, знате, председник Туђман је био врло неопрезан у својој књизи "Беспућа повјесне збиље". Због те књиге лако би могао пред било којим судом одговарати за антисемитизам. Са босанске стране, ствари нису ништа боље стајале. Председник Изетбеговић се у својој "Исламској декларацији" исувише декларисао као муслимански фундаменталиста. Поред тога, прошлост Хрватске и Босне обележена је изразитим антисемитизмом. На десет хиљада Јевреја је ликвидирано у Хрватским логорима током Другог светског рата. Дакле, сви разлози су били сакупљени да интелектуалци и јеврејски лоби буду непријатељски расположени према Хрватима и Босанцима. Наш задатак је био да ствари преокренемо.

Ево како: Између другог и петог августа прошле године (1992) "Њуздеј" је пустио

аферу о логорима. Зграбили смо то у лето. Тада смо вешто обманули три јеврејске организације: "Бнај Бритх ентај дифамејшен Лиг", "Америкен Џуиш Комити" и "Америкен Џуиш Конгрес". Предложили смо и да објаве кратку најаву у "Њујорк Тајмсу" и да организују велики манифестациони протестни марш испред палате ОУН. Успело је: "Улазак у игру јеврејских организација на страну босанских муслимана био је пун погодак. После тога остало нам је још само да у јавном мњењу усадимо слику Срба као нових нациста. Ствар је била компликована, нико није знао шта се стварно дешава у Југославији и, да будем искрен, већина Американаца се питала у ком делу Африке се налази Босна. И наједном се указала прилика да протуримо причу о добрим и злим момцима, и као што видите добили смо партију и то циљајући у праву мету — јеврејску. У штампи се врло брзо променио тон и речник, појавили су се изрази као етничко чишћење, концлогори, итд. Све што евоцира на нацистичку Немачку, гасне коморе, Аушвиц... Емотиван набој код јавног мњења је постао толики да нико није смео да се супротстави под претњом да буде оптужен за ревизионизам. Погодили смо право у центар."

Мерлино: Можда, али, тада, између другог и петог августа ви нисте имали ни један доказ за ваше тврдње. Имали сте само текстове објављенеу "Њуздеју" (Рој Гатман).

Харф: Наш посао се не састоји у проверавању информација. За тако нешто нисмо ни опремљени. Наш посао је, рекао сам Вам, да убрза проток информација које су за нас повољне. Тако смо радили и у овом случају. Ми никада нисмо рекли да постоје концентрациони логори, ми смо само давали до знања да то "Њуздеј" тврди.

Мерлино: Али, то је огромна одговорност. Јесте ли ви уопште свесни те одговорности?

Харф: Ми смо професионалци. Кад имамо посао ми га обавимо. Нисмо плаћени за моралисање. Па кад полемика чак и крене у том правцу, наша савест је мирна. Ако можда желите да докажете како су Срби ти који су невине жртве, само напред - бићете сами!!!" Тако су Срби, од доказаних Јеврејских савезника и пријатеља, постали нацисти и непријатељи. Некритички прихватајући медијски отпад у коме је непостојећи концлогор у Трнопољу (на пример) једначен са Аушвицем. Јевреји нису сачували чедност свог холокауста. Напротив, они су га срозали и тривијализовали. Јеврејска трагедија је деградирана. Јевреји у Југославији знали су истину, али нису дигли глас. У одсутном часу везивали су пертлу испод стола. Још није прекасно. Хроника коју сте читали била је прича о Човеку и Суду. О "злочину". О лажима и истинама. Ово нису били редови против муслиманског народа. Муслимани у Босни су, напokon, већином Срби (и Хрвати) који су у једном часу историје заменили крст полумесецом. Несрећа муслиманског народа у Босни је да му је руководство, у критичном часу историје, починило злочин против мира пре него што је починило ратне злочине. Руководство ошамућено верским фанатизмом и промашеним сном о Халифату усред хришћанске Европе. Муслимански народ заслужио је боље.

А драма, пак, српског народа у Босни је и драма личности Радована Караџића. Био је на командном месту у кључном моменту историје Срба са леве обале Дрине. Нудио је мир да би сваки пут био игнорисан. Потписао је Лисабон да би га Алија Изетбеговић сутрадан по потпису, на телефонски позив амбасадора САД у Београду, поништио и кренуо у братоубилачки рат, у злочин против мира.

Данас је, после свега, изопштеник кога тражи међународни суд за ратне злочине. Хоће

ли тамо? И да ли се плаши да би га "међународна заједница" могла ухватити и силом привести хашким тужиоцима?

"Ја о томе не размишљајам. Ја сам савршено миран. Ја сам невин човјек. Ја вјерујем у Бога." "Нема тога ко не би могао бити ухапшен. Ухапсити и убити можете свакога. Њима би било боље да ме убију него да ме пусте да одем у Хаг јер у Хагу би имали далеко више проблема самном".

Не одбија ни да иде у Хаг. Оног момента када Суд за ратне злочине престане да буде играчка америчке политике. Кад не би био полуга Савета безбедности који га је незаконито основао. Када би могао да има поверења у његову правичност и непристрасност. Када тамо буду позвани Изетбеговић и Туђман и сви они други који су починили злочин против мира.

"Зашто не, у том случају био бих спреман да се ставим на располагање било коме". У међувремену, одлучио је да више не ћути на лавез сваког пса у селу. Има право и аргументе да се брани. И документе да оптужује.

"Ако одем у Хаг, мој одлазак ће бити оптужница пре него одбрана. Мораће тамо да дођу, сведоче и изађу на чистину разни лордови, генерални секретари, председници, министри... И пре него што се буде судило за злочине рата, који не носим на души, мораће да се суди злочину против мира". Тада ће свака пресуда бити олакшање. Пре него што буде казна.

Нека буде правда макар се небеса срушила.
Лондон, јула 1997.

После крви

Балканска несрећа деведесетих година била је дело комплексних дејстава историје, географије и интереса. Рат у Босни био је суров израз овог комплекса, мада не и новост, са становишта простог историјског осврта. За непосредне јунаке драме било је то понављање већ виђеног и доживљеног. Овога пута од призора историје и сећања мањкало је набијање на колац.

Запад је у караказам, у ову за њега неиспитану теорију историје и географије ушао са својим доприносом - интересом. Тај "допринос" био је погубљан. Отворена су сва врата свим могућностима. Нарочито оним најгорим. Распала се једна релативно просперитетна земља. Потекла је крв.

Данас, после крви, сви учесници драма јединствени су (бар декларативно) у једном једином: помирење на Балкану тешко је оствариво без истинске катарзе. А то очишћење тешко је замисливо без извођења криваца за југословенско крвопролиће и, следствено, ратних злочинаца у том крвопролићу, пред лице правде. Овде почиње разлаз. Вође се одмах деле на питању: могу ли кључни виновници југословенског крвопролића да сами себе аболирају и онда тако "очишћени", да успоставе политичко суђење унапред именованим ратним злочинцима, преко трибине правног униката какав је Међународни суд за ратне злочине у Хагу?

"Словенија и Хрватска су узрочници грађанског рата у бившој Југославији. Њихово насилно отцепљење које је у супротности са актима Хелсиншке повеље и њихово насилно заузимање граничних прелаза бивше Југославије директно су увукли земљу у ратне обрачунае. Америка и Европа, нажалост, нису истрајале на позицији да Југославију треба очувати, а тамо нема невиних од страхаота којих смо сада сведочили. Кривица је на свима."

Ове речи проналазим у мојим вашингтонским белешкама, а изговорио их је у јануару 1995. на Капитол Хилу, Џејмс Бејкер, бивши амерички државни секретар, кључни актер догађаја који су довели до распада бивше Југославије и потоњих крвопролића. У пледоајеу који је много личио на час покајања, тако трагично окаснелог, Бејкер пред Спољнополитичким комитетом Представничког дома, прича конгресменима како је приликом посете Београду 1989. и у другим приликама, упозоравао да уколико дође до отцепљења насилним путем, једностраним актима, Југославији прети "паклени грађански рат".

"А управо се то ДОГОДИЛО. И чињеница је да су Словенија и Хрватска, упркос нашим упозорењима, насилно извршиле отцепљење. Оне су прекршиле све акте Европске организације за безбедност и сарадњу, употребиле силу и то је изазвало грађански рат."

Бејкеров наступ у Конгресу био је новост за многе уши на Капитол Хилу где су до тада као "сведоци" углавном дефиловали муслимански (понекад хрватски) функционери довођени преко муслиманских лобиста, бившег конгресмена Френка Маклоског, сенатора Џозефа Бајдена и других. Има ли тврђег признања о кривици од овог Бејкеровог? Човек је руководио америчком спољном политиком у критичним годинама југословенске несреће. У сред Конгреса именован је локалне покретаче те несреће Словенију и Хрватску (поштедео је Изетбеговића чији је министар спољних послова Харис Силајдић управо тада у САД ширио крупну лаж о седамнаест хиљада убијених муслиманских беба и шездесет хиљада силованих муслиманки) и признао америчку и европску кривицу. Дакле, злочина против мира.

Бејкер је коначно проговорио, али је у Вашингтону спуштена тешка завеса на то поглавље. Наметнута је сурова блокада. Време трагедије почело је да се броји од неког другог времена. Јер, ако су у насталом грађанском рату почињени геноциди и други злочини, без обзира ко их је починио, њих не би било да није било рата, да није било злочина против мира. Бејкер и његов председник Џорџ Буш отишли су са сцене, дошао је Клинтон и госпођу Медлин Олбрајт поставио за амбасадора УН. Пуна необјашњивог (јеврејског) одијума према Србима (тек доцније "открива" да је и јеврејског порекла), Медлин Олбрајт се свим жаром и срцем бацила на посао да буде мајка Међународног суда за ратне злочине, пред који ће, силом америчке глобалне доминације бити, са ситним изузецима, изведени представници српског народа.

Чим је Олбрајтова издејствовала свој Међународни суд, Карацић ће бити оптужен за све злочине. Позван је у Хаг, а да, на пример, Фрањо Туђман није позван ни на "информативни разговор" за истински геноцид у Пакрацу и први случај етничког чишћења на хиљаде Срба. Да не говоримо о Крајини, злочину највећег етничког протеривања једног народа. У међувремену, Алија Изетбеговић ће, у лицемерју којег ће се сећати будуће време, постати примерак демократије и страшне злочине у истинским концентрационим логорима у Арчину и Челебићима и покољ Срба у Источној Босни. Позван је Радован Карацић због "злочина" у измишљеном концлогору у Трнопољу.

Срби су у балканској несрећи деведесетих година били жртва комплекса интереса и невоље да су "изградили кућу на сред пута", али и жртва неповољних околности. Долазак Медлин Олбрајт на сцену поклопио се са општом религијом демонизације Срба где год били - у Србији, Босни и другде. А то се, опет, сусрело, случајно или нимало случајно, са опхођењем западних медија и западне политике. Свет је угледао чудовиште муслиманске невиности и српског злочина.

И после смрти

Ни онда ни данас нема сумње да је хрватска војска на Влашићу, Херцег-Босни и целој БиХ у суштини, војска Фрање Туђмана. Хрватско Вијеће одбране је било истурени босански одред регуларне армије Хрватске. Начелник Главног стожера Хрватске војске, генерал Јанко Бобетко је од самог почетка рата командант снага регуларних хрватских јединица и Хрватског вијећа одбране на јужном ратишту БиХ.

У мемоарима "Све моје битке" Бобетко детаљно описује како је, на основу наредбе Фрање Туђмана, преузео командовање фронтом у Херцеговини. Мемоари су пуни докумената о отвореној агресији хрватске војске у Босни. На једном месту Бобетко каже да су снаге хрватске одбране на левој обали Неретве биле у "психолошком страху" од оклопних удара ЈНА због недостатка противоклопних средстава, али су сви проблеми решени доласком специјалне антиоклопне групе из Сиска (Хрватска) под командом Јадранка Грабине. Након доласка групе 26. априла 1992. Хрватска војска и ХВО, према Бобетковим мемоарима, "преузели су иницијативу на херцеговачком ратишту".

Све је ово било познато међународној заједници. Дописници западних средстава информисања били су сведоци директног војног уплитања Хрватске армије и није било потребно да се чекају Бобеткови мемоари. Али су уредници у редакцијама бацали извештаје у кош. Немачка је вршила терор над савезницима да се Хрватска не омета у обављању посла против Срба. Регуларна Југословенска Народна Армија која је по уставу била дужна да спречи сецесију и успостави ред, означена је за одстрел. Уместо Хрватске, Срби су постали агресори.

Јединице Хрватског Вијећа Одбране, починиле су доцније, у суровим обрачунима са муслиманима (Ахмићи, Мостар итд.) страшне злочине.

Фрањо Туђман Је, међутим, аболиран од свега. Од Босне. Од Пакраца. Од Крајине. Не зову га у Хаг. Позван је Радован Караџић, аутор необичне епизоде са Влашића.

Позив Туђману није стигао чак и онда када су широм света, јавно и официјелно, његов лик и дело искрсли као велико зло савремене балканске трагедије. Ствари су догурале до Хераклових стубова, па и у САД, где је официјелно и медијски (са малим изузецима) скривана Туђманова антисемитска и профашистичка прошлост и садашњост, нема више милости за бившег миљеника. Читаоцу, уместо било какве друге приче стављамо на увид коментар А. М. Розентала, објављен априла 1997. у "Њујорк Тајмсу". Розентал је институција овог највећег америчког гласила. Све време рата покушавао је да хладнијом главом и објективнијим оком гледа на рат и мир у Југославији. Гушен је,

међутим, од надмоћне фаланге коју су предводили профили какви су србождери Ентони Луис или Џон Бернс, добитник Пулицерове награде за најкрупније медијске лажи из босанског грађанског рата.

Розенталов коментар носи наслов "Подизање из гроба":

"У другом светском рату Хитлер није имао преданије извршиоце, нити оданијег савезника од фашиста у Хрватској.

Они се сада враћају, педесет година касније, из онога што је требало да буде њихов вечни гроб - пораз нацистичке Немачке. Западни савезници који су ископали тај гроб телима својих војника, имају сада могућност да их зауставе, али то не чине.

Хрватски фашисти, познати као Усташе, борили су се раме уз раме са немачким трупама против Срба, Муслимана и Хрвата који су очајнички и узалуд покушавали да зауставе нацистичку инвазију Југославије. Године 1941. Хитлер је наградио хрватске фашисте независном државом остављајући им да њоме управљају. А ови га нису изневерили.

Усташе су поклале Србе, Јевреје и антифашистичке Хрвате са таквом радошћу и окрутношћу, да је њихово име постало симбол терора и смрада широм Европе.

Хрватска је нестала са уништењем Хитлера 1945. Пола столећа доцније Запад је створио нову државу хрватских националиста под вођством Фрање Туђмана.

Нису сви Хрвати били фашисти. Али, данас усташе учествују на изборима, прогоне противнике - Хрвате, Србе, Јевреје. Господин Туђман им даје оно што они највише требају - животни простор и ревизију историје.

Два документа могу да послуже као кратак курс за упознавање усташа. Ради респекта према убијеним жртвама и заштите будућности, прочитајте их, од странице 323 до странице 328. Енциклопедије Холокауста: "Више од пола милиона Срба било је убијено, четврт милиона протерано, а двеста хиљада присиљено на покрштавање на католицизам од хрватских фашиста... Хиљаде су биле сатериване са планина, други су тучени до смрти, цела села су спаљена, жене силоване, народ нагоњен у смртне маршеве по несношљивој зими, многи други су изгладњивани до смрти". Јевреји? Анте Павелић, усташки лидер, објавио је да ће јевреји "бити ликвидирани у врло кратком року". Али неки су преживели...

Други документ је добар новинарски приказ дописника "Њујорк Тајмса" из Хрватске, Криса Хеџиса (12. априла 1997) о тамошњем васкрсавању фашизма-харанге, "Зиг-хајлизма" и "хајлизма" (нацистички поздрав). И то на најружнији начин. Али, најважније од свега је све веће настојање господина Туђмана - упорног негатора Холокауста - да фашисте промовише у патриоте и осниваче нове Хрватске.

Тај човек воли да говори како се борио против немачких војника. Тренутно уживајући највеће политичке, војне и финансијске повластице Запада, Туђман омогућава да се слике мртвих и живих фашиста истичу широм Хрватске. Он даје специјални статус и пензије усташким ветеранима. Он покушава да тело врховног убице, Анте Павелића буде враћено из Шпаније и покопано са почастима у Загребу. По узору на поновно покопавање Химлера Испод Липа. (Улица "Унтер ден Линден" у Берлину прим. Д.Л.).

Породица Павелића се успротивила, па је Туђман довео једног другог усташког убицу, овога пута живог, и начинио га послаником у Парламенту...

Фрањо Туђман је данас наш човек. Запад не може избећи одговорност за реинкарнацију фашизма у Хрватској. Питер Галбрајт, амбасадор САД у Хрватској, рекао ми је да је осудио етничко чишћење Срба прошле године и да сматра глорификацију Усташа увредом за Хрвате који су се борили против фашизма (!?) и Американце, ветеране Другог светског рата.

Господин Туђман и његови фашистички штићеници са погрдама су одбацили амбасадорски протест. А да ли би он игнорисао председника САД и Француске, британског премијера или немачког канцелара, ако би предузели акцију да зауставе хрватски фашизам. Једну акцију која би осудила Туђманов усташки ход, затим редуцирала западна дипломатска представништва у Загребу на ниво испод амбасадорског и срезала економску помоћ Хрватској. Постоји још цела листа могућности.

То само по себи неће променити усташе нити побољшати Туђманову физичку болест и његов карактер. Али могло би га натерати да заустави рехабилитацију фашизма. Или је, пак, и сам Запад постао толико болестан да ће дозволити хрватском фашизму да живи и после смрти"?

Етничко путовање

Питер Галбрајт, амерички амбасадор у Хрватској остаће у глобалном сећању по оном призору када је, са шлемом на глави и на хрватском тенку соколио хрватску војску за нападе на српске Крајине. Амбасадор Галбрајт се у Хрватској био толико припитомио да му је бивши његов газда, Ворен Кристофер упутио поруку да смањи доживљај и да мало "охлади". Галбрајт квари рачуне. Америка стоји иза "Олује" (напад на Книнску крајину) и зажмуриће док Туђман не заврши посао са Србима, али Галбрајт претерује са љубављу за Банске Дворе, истрчава и открива америчке дипломатске положаје.

Али, Галбрајт наједном, у разговору са колумнистом "Њујорк Тајмса" А. М. Розенталом, открива да је у контактима са хрватским врхом "осудио етничко чишћење Срба" у Крајини! Тако је свет први пут од службеника Стејт Департамента чуо што до тада још није: Вашингтон напокон, после шест година задршке, признаје да је Фрањо Туђман починио злочин етничког чишћења Срба.

Хоће ли Туђман у Хаг? Неће.

Фрањо Туђман је родоначелник етничког чишћења у последњем рату на Балкану. Прво СИСТЕМАТСКО етничко чишћење (употреба регуларне војске) изведено је у Пакрацу над српским становништвом.

Фрањо Туђман је виновник и највећег етничког чишћења у протеклом рату, оног о коме је коначно прозборио и Питер Галбрајт: преко пет стотина хиљада протераних Срба. Малобројни остатак, старо и нејач, побијен.

Хрватска је, уз комплетирање српског егзодуса из Источне Славоније, постала најуспешније етнички очишћена држава бивше Југославије.

У Босни, Туђман је тамо где је живела хрватска већина, педантно помео све остале. У Дрвару, некадашњем граду српске квази већине, догореле су преостале српске куће.

У Западној Херцеговини (Херцег-Босни) не лети више ни иноверна птица. Како, пак, у Мостару изгледа мултиетнички идеал олбрајтизма јасно је и Европи и Стејт Департменту и тужиоцима у Хагу.

У источном, муслиманском Мостару нема Србина ни да оплеви коров са гроба српског поете Алексе Шантића...

Муслимани избегли из приједорског краја, после крвавих обрачуна у грађанском рату, етнички су очишћени.

Срби у Милћиама, Братунцу, Брчком, пометени са вековних огњишта са Илице, Семизовца, Илијаша, Вогошће, Хаџића - нису етнички очишћени. Отишли су на етничко путовање ископавши и поневши са собом и своје мртве.

Муслимани из Брчког су етнички очишћени. Срби из Зенице су отишли

...

У Босни, међутим, није било етничког чишћења. А најмање српског. Био је грађански рат у коме је свако свакоме зло радио. Јачи је бежао испред слабијег у једном крају. На другом је јачи био слабији, па је бежао испред јачег. У Приједору су Срби, као што нам је Карацић описао, самоорганизовани у борбене групе (никако регуларне јединице) протерали муслимане. Борбе су биле кржаве, јер је етнички материјал био близу баланса. Имао је ко с ким да се туче.

У Зеници, двадесет одсто српског становништва није имало шансу да се туче за своје домове... Побегло је.

Хрвати су лако истерали муслимане из западног Мостара, муслимани Хрвате из источног.

У Средњој Босни где је узајамно хрватско-муслиманско протеривање, због приближног баланса, било најсуровије у целом босанском рату, етничка туча била је у пуном јеку у моменту када је Ворен Кристофер узео за уши обе стране и стрпао их у заједничку Федерацију.

Српска војска није у току целог рата учествовала ни у једној акцији протеривања несрпског становништва. Карацић је то изричито забранио под претњом најстрожих казни.

У Сребреници око које је изречено толико неистина, Младић је јавно позвао муслиманско становништво да остане. О томе је сачињен договор (објављујемо копију документа). Нису остали из страха за животе. Као што нису остали Срби из сарајевских предграђа.

Алија Изетбеговић је, по инструкцији америчке лобистичке фирме "Радер и Фин", плаћене арапско-исламским новцем, покушао и успео да "етничко чишћење" издашно капитализира. Видећемо како је, ради политичко-пропагандног ефекта, наређивао, под претњом репресалија, етничку сеобу властитог народа.

Раскид

Друга година грађанског рата у Босни (1993) била је време значајне историјске епизоде: дефинитивног развода Хрвата и њиховог "хрватског цвијећа".

Хрватско цвијеће наједном се извргло у глогово трње и фундаменталистичку драчу. Брак је пукао.

Развод је био буран. У крви и мржњи. Доцније ће, истина, заједнички патрон из Магленог Дна да их угура у међународно-правни мутант без преседана, па ће из те дипломатије да се појави недоношче без љубави и будућности.

У суштини, развод брака је небеска казна Алији Изетбеговићу који се послужио Хрватима да Босну уведе у крвави рат свих против свих. Хрвати су му требали за Референдум на коме је делом једном (српском) народу у Босни саопштио да су од југословенске већине постали мањина у својој кући и да га не занима њихов национални програм нити њихова судбина. Мултиетничка Босна има да постане вилајет у саставу исламске "Умме" (заједнице), експанзивног халифата у срцу хришћанске Европе.

Пре овог злочина против мира, Изетбеговић је, на крилима исламског фанатизма јасно формулисано у његовој "Исламској декларацији", одбацио "српску опцију" - договор између Радована Караџића и Адила Зулфикарпашића и оптирао за погрешног савезника. Савезник је, пак, овог пута био из другог филма, Хрвати су имали своју причу - поделу Босне.

Старо савезништво од пре пола века, из нацистичке НДХ, одлетело је у ваздух. Тек када је клање почело, а источни Мостар (на пример) почео лагано да се равна са земљом, Алија је могао у природној величини да сагледа својих руку дело и белај који је намакао свима у Босни.

У оном тамо рату "хрватско цвијеће" се - како примећује Караџић - тукло заједно са савезником, за Хрватску државу и било само тактички додаток усташкој нацистичкој војсци. Овога пута и први пут у својој историји, муслимани су се тукли за своју државу па се одатле може тумачити јарост и окрутност са којом су то чинили.

Кренуло је клање. Централна Босна постала је арена крви и злодела: Травник, Лашва, Витез, Јајце, Вареш, Бугојно...

Почетком јуна, хрватске снаге биле су потучене у региону Травника, њихово некадашње "цвијеће" их је гонило и тукло без милости. Бежала је војска и народ. Једини пут спаса водио је преко планине Влашић. Али, Влашић су држале јединице Ратка

Младића. Бирајући коме ће се непријатељу бацити пред цеви, хрватска команда је проценила да су то Срби и кренули су на Влашић, право на српског непријатеља. Војно и политичко руководство на Палама хитно разматра шта да се чини. На српске положаје иде исцрпљена и поражена војска непријатеља. Са народом који бежи у страху, неред и јаду. Цивили за српску команду нису проблем, дилема је шта урадити са непријатељском војском. Јер, искрсава јединствена прилика да се "хрватском фактору" у грађанском рату зада болан ударац. Да се доврши што су муслимани започели.

Карацић доноси одлуку:
"Хитно - шифровано

Главном штабу војске Републике Српске број 01-133/93 датум: 09.06.1993. год.
Република Српска, Кабинет председника Републике, Сарајево.

На основу члана 80. Устава Републике Српске и члана 5. Одлуке о формирању Врховне команде Војске Републике Српске

Наређујем

1. Војнике ХВО-а који су се склонили на српске територије на Влашићу организовано транспортовати са свим њиховим наоружањем преко српских територија до Вареша.
2. Хрватским цивилима који су се склонили на српску територију омогућити одлазак у Херцег-Босну или Републику Хрватску, према њиховој жељи.
3. Извршењу приступити одмах и обавјестити ме о току и исходу.

Председник Републике
др Радован Карацић"

Исход на Влашићу познат је. Генерал Младић је учинио више него што је Карацић тражио у свом наређењу. Пропустио је изморену хрватску рају и јединице хрватског непријатеља са свим оружјем и ратном опремом коју су са собом носили. Српски војници су, међутим, по савету команде, половили своје оскудне оброке са гладним непријатељем. Команда је обезбедила храну и превоз хрватским цивилним избеглицима.

Догађај на Влашићу остаће забележен као готово нестварна епизода грађанског рата. Али епизода која се одиграла. Она нешто говори о моралу српске војске и српске команде.

Двојица са врха те команде, генерал Ратко Младић и врховни командант оружаних снага, Радован Карацић, добили су судску позивницу за Хаг да одговарају за ратне злочине које нису починили. Међу њима за непоштовање међународног ратног права.

Копија наређења Радована Карацића, којом се хрватска војска и народ пуштају кроз српске линије, налази се, такође, у рукама хашких тужитеља.

Сарајево

Шестог августа 1945. пала је атомска бомба на Хирошиму. Три дана доцније и на Нагасаки. Погинуло је сто хиљада људи и више од толико је рањено. Само у Нагасакију убијено је једном једином бомбом 45 хиљада цивила. Са земљом је сравњено 47 посто кућа у граду. Хирошима и Нагасаки нису били линије фронта. Били су обитавалиште људи, жена и деце.

Шеснаестог априла 1986, у два сата после пола ноћи, амерички бомбардери Ф-111 обрушили су се на резиденцију Моамера Ел Гадафија у Триполију. Због професионалних обавеза у том часу био сам на неколико стотина метара ваздушне линије од "Баб Ел Азизије", кварта и касарне у којој је живео Гадафи. Амерички авиони напали су да убију. У то глуво доба ноћи када су ласерске бомбе почеле да падају на комплекс Баб Ел Азизије, у спаваћим собама су, поред "терористе" кога су дошли да покопају под рушевинама, били његова супруга и деца - Аруб, Сејф, Аиша, Хамис...

Опсада и бомбардовање Сарајева је, такође, један од стубова Хашке оптужнице против српског руководства у Босни. Хашка оптужница је, пак - као и сам Хашки суд - дело Америке. Америка је једном бомбом покосила сто хиљада невиних Јапанаца, а снопом ласерских бомби покушала да у приватној кући у Триполију убије децу на спавању... Сарајево је оваквој оптерећеној прошлости дошло као наручен полигон за стилску вежбу из моралног искупљивања. Па се тако десило да управо Америка подигне свет у циничном крсташком походу гнушања против српског "гушења" (странгуелејшн) Сарајева.

А Сарајево, крцато муслиманском војском, није било ни беспомоћна Хирошима нити Гадафијева приватна кућа. Сарајево је било војно упориште до зуба наоружано. Из Сарајева се пуцало и грувало по српским положајима и околним селима. Гранате су падале и на српску престоницу Пале.

Према једном поверљивом документу УНПРОФОР-а у Сарајеву, од 19. октобра 1994, приближан однос снага оружја у радијусу од око осам километара око Сарајева изгледало је овако:

- Муслиманске и снаге ХВО (Хрватско Вијеће Одбране): 28.600 војника наоружаних тешким наоружањем као што су: 17 минобацача 82 mm, 4 минобацача 120 mm, две хаубице, 1 противавионски топ и један бестрзајни топ.

- Српске снаге: 17.500 војника наоружаних тешким оружјем: 4 минобацача од 82 mm, један минобацач од 120 mm, једна хаубица и три топа од 105 mm.

Број "провокација" које је у свом рејону регистровао француски одред у саставу УНПРОФОР-а, у периоду од првог до 16. новембра 1994:

- Српских граната 17 (28,5%)
- Муслиманских граната 26 (53,1%)
- Неутврђеног порекла 9 (18,4%)

Са "естетског" становишта пуцање српских оружја са околних брда на град, је депресиван приказ. Са тог становишта ништа лакше није било него у Хагу извести оптужбу да Карацић бије по недужним цивилима у недужном граду. Ствари су, међутим, стајале другачије. И сигурно биле нешто сасвим друго од прилике за стилску вежбу из витештва у грађанском рату око за око, у коме Насер Орић добија

чин, одликовање и паре зато што је пооткидао десетине глава, просуо стотине лобања и попалио стотине српских кућа у Источној Босни.

Алија Изетбеговић, као што је болесно користио Маркале, ред за хлеб, Сребреницу, Требиње, тако је употребио и Сарајево. Митеран нам је потврдио да су муслимани од почетка форсирани интернационализацију сукоба, па макар по цену - како каже - "провокације".

Сарајево је било провокација. Масакри властитих цивила одигравали су се увек пред значајне међународне скупове и омогућавали муслиманској страни да, без последица, саботира све мировне преговоре и осигура подршку запада. Чак и париски "Монд" који није никада миловао Србе, бележи 4. јануара 1993. "Градом упорно круже приче да политичари намерно спречавају доток међународне помоћи граду да би - и даље приказивали како народ трпи и на тај начин изазвали војну интервенцију".

А генерал Филип Морион у истом листу, истог тог дана, износи са своје стране: "Бошњачко Председништво подгрејава борбе које немају - они то добро знају - никакву шансу, али имају одлику да привлаче међународну пажњу."

"У Сарајеву је увек у једном тренутку било између 15 и 50 хиљада муслиманских војника који су покушавали да узму српски дио града, бомбардовали жестоко и тај дио града и наше околне положаје (објашњава Караџић). Генерал Мекензи је, на питање једног локалног новинара, одговорио да као војник није још никада доживио да једна војска поставља артиљерију на болнице и на дјечије установе. Они су нас бомбардовали са свих мјеста. Имали су два камиона који су носили минобацаче по граду. Запуцали би са једног мјеста и побјегли на друго. Ми нисмо узвраћали све док се не би приближили нашим положајима. Овај Караџићев навод оверава генерал Мајкл Роуз у интервјуу за париски "Нувел Обсерватор" од 26. априла 1995, у коме потврђује да су муслимани пуцали из Сарајева да би изазвали Србе и оптужили их за рушење прекида ватре.

"По мом мишљењу, босанска (муслиманска) влада мисли да има право да предузима све војне акције из којих може да извуче корист. А, ако због тога трпи њен властити народ, ником ништа". А, на питање има ли за ове речи и доказе, генерал одговара: "Видео сам недавно у Сарајеву када су муслимански снајперисти убили две (српске) девојчице које су претрчавале улицу у близини линије фронта, у кварту Грбавица. Свакако, два минута доцније, Срби су избацили минобацачку салву на град. У суштини, игра се на првокацију. У Сарајеву постоји камион натоварен са два минобацача, који се премешта са места на место у дужини линије фронта. Отвори ватру и нестане. Ја сам више пута протествовао због овог камиона, али ми је одговорено да је реч о неконтролисаног групи. Ма немој? Један наш посматрач успео је једног дана да сними камион. Ускоро затим, један полицајац му је скинуо таблице... Проблем је што се муслимани на све ово не осврћу".

Генерал Роуз у поменутом интервјуу "Нувел Обсерватору" насловљеном "Они који желе да се рат продужи", каже и ово: "Седамнаестог септембра (1994) захваљујући нашем "Самберлејну" избројали смо више од двеста (муслиманских) граната. Неприхватљиво. Било је то два дана пре него што је Изетбеговић кренуо у Вашингтон на разговоре о подизању ембарга на оружје... Отишао сам у његов кабинет да му покажем трасу пројектила, која доказује да су дошли од његових трупа. Био је шокиран и одмах подигао слушалицу да нареди команданту Армије, генералу Расиму Делићу, да обустави бомбардовање. Две стотине пројектила! Бомбардовање таквог обима могло је

бити координирано само са највишег командног врха."

Караџић каже да за одговор на муслиманске провокације његовим командантима нису потребна његова наређења, имали су право да одговарају на ватру. Према томе, није тачна тврдња да је Караџић лично наређивао бомбардовање града. "Један који је побјегао из Сарајева прича да чим би чули да муслимани пуцају бјежали би у склоништа, јер знају да ће за десет минута доћи одговор са наших позиција... Провокације, провокације, провокације. Увијек са једним циљем: да изазову међународну интервенцију..." Одакле су то муслимани пуцали? Нема одакле нису: из круга болнице у Кошеву, са кровова школа, приватних кућа итд. У разговору са Караџићем и генералима у војсци Републике Српске чујем исте речи: "Ни једна српска граната не би пала на Сарајево да од туда Алија није пуцао по нама." У Хагу овоме не морају да верују. Али морали би да верују властитим очима: српски део Сарајева је у рушевинама у односу на муслимански део. Ако је Баш Чаршија - као што воле да кажу - Бејрут (а није), Грбавица је Стаљинград. Ако Радован Караџић и Ратко Младић треба да иду у Хаг због муслиманског Бејрута, хоће ли Алија Изетбеговић, Ејуп Ганић или Сефер Халиловић због српског Стаљинграда? А када смо већ код поређења и дупле мере, сарајевски Бејрут је — што би рекао Караџић — "Дизниленд" према мостарском Дрездену.

Филип Морион, Луис Мекензи, Франсис Брикомон и Мајкл Роуз више пута су опомињали на муслиманске злочине над српским, али и сопственим становништвом. Готово сви су упозоравали — у духу онога што је Митеран рекао — да муслимани настоје да опсада Сарајева што дуже траје како би се изазвала интервенција Запада. А већ је чувена она изјава генерала Брикомона да "Срби никада нису бомбардовали Сарајево толико колико Хрвати Мостар." Позајмићу овде реченицу париског писца и публицисте Комнена Бећировића: "За Хашке судије су за сва зла криви Срби и њихове вође, као да Туђман никад није очистио Крајину од Срба, а Изетбеговић Сарајево, Бихаћ, Тузлу, Мостар. Поступајући тако, скривајући муслиманске и хрватске злочине над Србима, Хашки трибунал постаје саучесник злочина против човечанства, дакле, онога чему претендује да суди. Хашки суд може да осуди Србе, али ће њега осудити историја". Нажалост, историја се прави од потрошене садашњости.

Сребреница

Златни рудник хашких оптужби против Караџића је Сребреница. Све је ту: злочин геноцида, злочин повреде међународног ратног права, злочин етничког чишћења, злочин напада на заштићену зону Уједињених Нација... Прича о Сребреници неминовно почиње причом о „заштићеној зони“ Уједињених Нација. Данас је већ историјска чињеница да се у такозваној „заштићеној зони“ Сребренице, дакле простору који је наредбом Уједињених Нација морао да буде демилитаризован, налазило у моменту њеног пада у руке Младићеве војске, девет хиљада наоружаних муслиманских војника, припадника четири бригаде (180, 181, 183, 184. плус једна у Жепи) из састава Осме оперативне групе, Другог корпуса армије Босне и Херцеговине, са командом у Тузли. Изводећи оружане акције из тако „демилитаризоване“ зоне, муслиманске снаге су убиле 1260 Срба. Пошто никада није била демилитаризована и, следствено, никада није била „заштићена зона“, него, напротив, снажно војно упориште Осме оперативне групе Другог корпуса, Сребреница је била класичан фронт.

Свака тврдња да је српска команда напала и (у јулу 1995.) заузела „заштићену зону“ Уједињених Нација - просто је лицемерје и цинизам. После одлуке да се Сребреница демилитаризује, а оружје стави под контролу УН, командант Другог корпуса муслиманске армије, Хазим Шадић, шаље, под бројем 015841, упутство команди Оперативне групе Сребренице у коме (друга тачка) стоји: „Обезбједите да се ван демилитаризованог подручја евакуише цјелокупно лако и тешко наоружање и муниција. Процјените могућност потребе склањања одређене количине оружја и муниције на сигурном мјесту, мјесту чија конспиративност неће никада бити угрожена. Не смије се ни један метак нити исправан ДИО наоружања предати УНПРОФОР-у. Уколико има тешког наоружања које не можете извући са јединицом, учините све да се исто безбједно склони, а ако то није могуће предајте га под контролу УНПРОФОР-а...”

Оружје и муниција, не само да нису предати, нису ни склањани на „конспиративно“ место него су употребљавани за војне акције против српских снага и цивила у околини Сребренице. Током 1994. и почетком 1995, неколико месеци пре него што ће град пасти у српске руке, стање у команди оперативне групе било је крајње напето. Командант Сребренице Насер Орић, иначе криминалац, ратни злочинац и профитер, био је завео лични терор који је довео до озбиљних сукоба у командном саставу. Официри Фахрудин Алић, помоћник команданта команде Сребренице и мајор Хусо Салиховић, командант Сребреничке 283. бригаде, пишу писмо Алији Изетбеговићу и команданту армије, Расиму Делићу у коме оптужују команданта Оперативне групе, Насера Орића за насиље, корупцију, криминал и лоше стање међуљудских односа у јединицама. Орић хвата писмо и Бектић Нецад, помоћник команданта за безбедност Сребренице, шаље (11.11. 1994.) Окружном војном тужилаштву у Тузли кривичну пријаву под бројем 130-13-101/92 против двојице официра. Оптужују се за „одавање тајне непријатељу“ с обзиром на то да је писмо требало у Сарајеву да иде преко УНПРОФОР-а, а пошиљке које нису УНПРОФОР-а најчешће контролишу на својој територији, српске снаге. Нас у Бектићевој пријави Војном тужилаштву у Тузли занима следећи пасус: „У писму је изнесено стање у 283. ИБЛБ (бригади) и подаци за ОГ (оперативну групу), који су (подаци) на овај начин стављани на увид страним факторима и непријатељу којима се стално тврди да у Сребреници нема војске. Да су подаци дошли до њих настало би тешко стање по енклаву.“ Све је, дакле, јасно. Високи муслимански војни функционер и сам потврђује да Енклава није демилитаризована зона. УНПРОФОР-у и „непријатељу“ се „стално тврди“ да војске у Сребреници нема. А има је у великим количинама (девет хиљада), са оружјем и муницијом коју нису предали. Смештени су на „сигурна“ конспиративна места. Са своје стране, пуковник Авдо Палић, командант Жепе, шаље следећу шифровану, строго поверљиву поруку Енверу Хаџихасановићу, бригадном генералу и заменику начелника штаба Врховне команде у Какњу: „Република Босна и Херцеговина, Армија Републике Босне и Хериеговине са 1. жепска лахка бригада број 180-132/94 Аа-гум, 29.12.1999. год. ОДБРАНА РЕПУБЛИКЕ ВОЈНА ТАЈНА СТРОГО ПОВЈЕРЉИВО Господине генерале! Уколико сте у могућности када будете радили убацивање МТС-а (материјално-техничка средства) хеликоптером на наше подручје молим Вас пошаљите ми још тридесет униформи за команду бригаде, који пар чизама и армијских ознака и војничких књижица, ако то у овом тренутку не представља сувишан терет. Користим прилику да Вама и Вашим сарадницима честитам Нову годину и пожелим војничку срећу и пуно успјеха. Командант пуковник Авдо Палић Д 31. децембра, Палић под бројем 180/141/94 такође строго поверљиво обавештава команду у Какњу: „Са наше стране све је урађено по Вашем наређењу доста успјешно, брзо је истоварен терет, избачен на сигурно мјесто, трагови уклоњени. УНПРОФОР је видео хеликоптер који улази у зону и своје команданту у Жепи пријавио да су у близини

Зловрха слетела три хеликоптера, вјероватно због кружења прислијетању. Предузео сам све мјере да УНПРОФОР-у онемогућим да било шта уради неповољно по нас и о томе ћу Вас извјестити кад буде вријеме. Ову локацију хелидрома је предложио Вама бригадир Орић Насер. Доставићу Вам касније све приједлоге за даље активности да се ово у будуће одвија изван зоне, има добрих локација удаљених од зоне 5-10 км. Све детаље шта је стигло и шта ми је предато послаћу док примим комплетан извјештај. Немојте бринути, најгоре је прошло..."

Са тим оружјем и муницијом извођене су замашне војне операције из „Заштићене зоне“. Као што ће се видети из других заплених докумената, те акције су имале двострук стратешки циљ: да се снесе стални губици непријатељу и (још важније) да се за Сребреницу вежу значајне српске снаге како би се растеретили други фронтови, првенствено Сарајево. „Сребреница није ни у једном моменту била заштићена зона“, категоричан је Караџић. Ако неко не верује њему и серији докумената, мораће, каже, да верује бившем Генералном секретару УН Бутросу Галију који је у неколико наврата признао и потврдио Радовану Караџићу лично да Сребреница, заиста, није заштићена зона. Гали је више него један пут признао да је Сребреница муслиманско упориште и да су српска околна села била на мети сталних напада Орићевих војника. „За вријеме посљедњих мјесеци постојања енклаве, сваки дан у муслиманским нападима гинуо је најмање један Србин. Убијено је свеукупно 1260 Срба. УН то знају. То зна и Холандски командант међународних снага у Сребреници. Муслимани нису никада имали намјере да Сребреница постане демилитаризована зона. За њихову армију било је од виталног значаја да наставе да нас нападају из Сребренице. То значи да смо морали да држимо велике снаге тамо да не би те војнике могли да ангажујемо у Сарајеву“.

О Сребреници су на западу написане многе књиге и ни једна није рекла истину о томе како је енклава пала. Нити је Караџић, како се тврди, наредио напад за освајање града, нити је енклава пала на основу унапред припремљеног плана напада Младићеве команде. У интервјуу холандском репортеру Робу Сибелинку (мај 1997) Караџић тврди да наређење за напад није дао, нити је оно било потребно. „Нисам наредио, то није било потребно. Постојала је стална наредба за напад као одговор на њихове акције из енклаве. Наредба је, такође, била да се разоружају и распусте муслиманске снаге у зони. Тако се десило и почетком јула (1995). Ми смо кренули у контранапад и наједном нам се отворила могућност да уђемо. Касније ће се испоставити да је Изетбеговић наредио својој војсци да напусти Сребреницу. За ово има више потврда, а то је рекао и његов представник у Сребреници Ибрам Мустафић. Изјавио је: Изетбеговић нам је наредио да напустимо Сребреницу да би приказао како су Срби нарушили режим зоне...

... То уопште није био планиран напад. Нити смо ми могли да довучемо тамо свјеже трупе. Наш проблем је увјек био да смо морали да се боримо са малим бројем људи на врло дугом фронту. А у Сребреници је било девет хиљада муслиманских војника. Мени је требало најмање четрдесет хиљада људи да их одатле избацимо. Ми те људе нисмо имали. Када смо заузели Сребреницу то је било за нас изненађење колико и за многе друге. Једноставно, њихов напад нам је дао прилику за контранапад, а војни успјех захваљујемо господину Изетбеговићу. Било је неочекивано лако. Да муслимани нису напустили енклаву ми је небисмо могли заузети. То је, са војног становишта, било немогуће. Када смо ушли у град тамо није било ни једног муслиманског војника, само цивилно становништво и холандски војници у саставу УН... Изетбеговић је због овог био оштро критикован од својих људи. Он је предао Сребреницу да би изазвао војну

интервенцију против нас. И у томе је успио..."

Ја знам да ћу због овога бити схваћен као апологета босанских Срба. Ја знам да неке ствари које они чине јесу страшне. Али штампа има моралну обавезу да извештава објективно. Медији су усвојили реторику: учинимо нешто, бомбардујмо Србе, наоружајмо муслимане. Један британски војник видео је пред собом три хрватска детета којима су муслимани пререзали вратове. Желимо ли ми то да муслимани имају веће и дуже ножеве?" Глас наредника Торнтона, објављен је, ситно као кукавичије јаје, у поплави других информација о „српским злочинима" као „систематској политици" и „ратној стратегији". Иста ситуација била је и са другим енклавама. Све су биле војна упоришта. Иза сваке су кретале муслиманске офанзиве благословљене од Запада и око сваке је био облак медијских дезинформација. „Становници Жепе живе, такође, у кошмару, због српског бомбардовања. Глад, бомбардовање. Ретке информације које поседују западни медији говоре о стотинама жртава. Коначно, француским војницима у Сарајеву пада у дужност да спасу место (Жепу). Кидајући српску мрежу, њихови хеликоптери успевају да се спусте у Жепу. Пуковник В. који командује операцијом је изненађен: његови људи ће евакуисати, све у свему, педесетак рањених, већином војника. По улицама вароши Плави шлемови безуспешно настоје да наиђу на траг било какве глади. И пуковник В. схвата да је, по свој прилици, платио цену велике (медијске) подвале. Годину дана касније, Срби нападају Горажде, проглашено заштићеном зоном као и Тузла, Жепа, Сарајево и Бихаћ. Мртви се броје на хиљаде. Градоначелник Горажда непрестано шаље СОС преко аматерског радија. Када су, коначно, плави шлемови успели да се убаце у град, њихов главни командант, генерал Роуз, чуди се лакоћи са којом су српски тенкови пробали бошњачке линије. Али свет се интересује једино за великомученике у граду и неке (важне) информације пролазе неопажено. Посебно информације да су оне „хиљаде" жртава, у ствари која стотина. А да је градоначелник своје патетичне поруке слао са безбедног места, из скровишта иза српских линија..." (Франше „Плави шлемови").

Директор аналитичког одељења лондонског Краљевског Института за политичке студије, Џонатан Ејл, анализирао је, такође феномен Горажда у расправи објављеној у „Индепенденту" 6. маја 1994. „Утицај медија је једино ефективно средство које имају босански муслимани и као главна жртва у садашњем рату, њихови напори у том правцу су разумљиви. Али као што сваки изасланик УН у Босни зна, муслимани нису безгрешна страна каквом желе да је представе Западни медији... Без савезника, Бошњаци природно прибегавају традиционалним ратним триковима. Али то не значи да западне владе - које су добро обавештене о овим триковима — треба да се понашају као да се они не догађају.

Такво саучесништво ограничава и компромитује активност УН на терену. На пример, прошлог месеца британци су послали авион РАФ-а (британско ратно ваздухопловство) да евакуише многе рањенике из Горажда. Међутим, представници УН на земљи нису могли да нађу довољно рањеника да би напустили авион. Свечана тишина била је спуштена на ову епи-зоду. Требало је да се негде појави неки храбри западни лидер који би рекао да су Бошњаци претерали са надувавањем трагедије. Да између стварности и онога што нам сервирају медији је велика фрустрација сваког од нас који се бавимо Југославијом."

Амерички судија

Харис Силајдић је избацио цифру од шездесет хиљада силованих муслиманки. Комисија Европске заједнице је цифру поделила са три. У завршном извештају Шерифа Басјунија, председника Комисије за прикупљање материјала за Хаг, ствар је окопила са двадесет хиљада на осам стотина (на све три стране). О.....чекивало се да је боље да се ту стане, јер ако буду даље терали српског зеца истераће нежељену звер.

У целом финалном извештају ово је једина ставка блиска колико толико истини. Све остало је, када се помно прочита снисходљиво подилажење Стејт Департменту. При томе са благим присуством гангстераја: финални извештај је под строго поверљиво чуван у тајности све до слања у Хаг како би се онемогућила српска страна да интервенише. Српска страна је, ипак, успела да достави на време свој материјал али, овај, Шериф Басјуни се досетио да каже како га није уопште примио.

Комисију Шерифа Басјунија је установила ОУН, али је ОУН није финансирала, него САД преко целе мреже фантомских "приватних агенција". У прочељу листе ћемо тако, наћи и обавезног, глобалног добротвора, мађарског Јевреја са америчким држављанством, Џорџа Сороша.

Са тако сроченим и тако финансираним финалним извештајем у коме све врије од високих тонова, какви су "геноцид", "агресија", "етничко чишћење", "концентрациони логори", "злочин против цивилног становништва", "повреда међународног хуманитарног, војног и свих других права на свету", америчка гињола Ричард Голдстон прихватио се да формулише оптужнице против Срба.

Ричард Голдстон је имао утолико олакшан посао што је Басјунију претходно наложено из Стејт Департамента да сви српски "злочини" мора да буду обележени као "свесна политика" и "стратешки концепт" српског руководства. Муслиманска злодела, налагала је даље инструкција, ако се већ не могу забашурити, треба да буду квалификована као инциденти, минимизирани до несретних случајева у грађанском рату. При овоме, квалификацију о грађанском рату треба методолошки избегавати. Јер, ако је грађански рат онда не може бити агресије, а агресија мора да се високо котира у оптужници. Итд...

Ову инструкцију из Стејт Департамента отворено је потврдила на хашком трибуналу главни судија у случају Душка Тадића, госпођа Габриел Мекдоналд (Американка). Када је требало донети пресуду да ли је сукоб у Босни био грађански рат или "интернационални рат", Мекдоналд је гласала за "интернационални рат". На срећу, остала двојица судија нису били Американци и Мекдоналдс је прегласана. Рат у Босни је квалификован са 2:1 као оно што је уистину био за цели свет - грађански рат.

Да је којим случајем победила теза америчког судије, Тадић би био проглашен кривим за додатну серију греха. А пресуда би била доказ о "спољној агресији", "систематском етничком чишћењу" и "политици" геноцида српског руководства у Босни. Басјунијева комисија је учинила своје и српски "концлогори" којих није било у Трнопољу, Кератерму, Мањачи и Омарској, постали су "политика" Радована Карацића, а концлогори у Тарчину и Челебићима, којих је било, инцидент Алије Изетбеговића.

Највеће етничко чишћење - Крајина било је уписано у Стејт Департменту само као Туђманово инцидентно протеривање Срба, као што је било и Изетбеговићево чишћење

Срба из Сарајева, Бихаћа, Горажда, Коњица, Мостара...

Протеривање муслимана из Приједора је, међутим, етничко чишћење као резултат смишљене политике.

Одлазак муслимана из Сребренице тежак је хашки камен на врату Радована Карацића мада су становници Сребренице имали избор да остану или оду. И да су одабрали одлазак.

У Хагу ово добро знају. Имају веродостојан писани документ. Ми ћемо га сада објавити:

"Декларација цивилних представника власти у енклави Сребреница о извршењу договора о евакуацији цивилног становништва Енклаве.

Дванаестог јула 1995. (дан после пада Сребренице, прим. Д.Л.) у хотелу "Фонтана", а на наш захтев, одржан је састанак наших (муслиманских) цивилних власти и представника Армије Републике Српске, у вези са евакуацијом из Енклаве нашег цивилног становништва.

Са наше стране су учествовали: Пурковић Ђамила, Нухановић Ибро и ја, Несиб Манџић.

Српску страну су представљали: повереник за цивилне послове у Сребреници, Дериновић Мирослав, генерал Ратко Младић, председник Општине Братунац, Љубисав Симић, председник Извршног одбора Општине Братунац, Србислав Давидовић, шеф полиције Зворника, господин Васић, генерал Крстић, трупни шеф безбедности господин Поповић и пуковник Крстић. Преговорима је присуствовао представник УНПРОФОР-а, командант Холандског батаљона.

Договорено је следеће:

- Цивилно становништво може да остане у Енклави или да се евакуише, сходно жељи сваког појединца.

- У случају да желимо да се евакуишемо, омогућено нам је да изаберемо правац одласка. Ми смо одлучили да се сво становништво евакуише на територију општине Кладањ.

- Договорено је да евакуацију изврши Армија и Полиција Републике Српске. Евакуацију ће надгледати и конвоје пратити УНПРОФОР.

Након што је договор постигнут, ја потврђујем да је српска страна обавила евакуацију коректно и да су испуњене све тачке договора.

За време евакуације, ни са једне стране није било инцидената, а српска страна се придржавала свих одредаба Женевске конвенције и Међународног закона о ратном праву што се тиче конвоја које су пратиле снаге УНПРОФОР-а.

"Сребреница је пала једанаестог јула 1995. Уговор између две стране постигнут је дан

касније, 12. јула. Пет дана доцније, 17. јула представник муслиманске стране Манџић Несиб потврђује да су муслимани, иако им је остављена могућност да остану, одлучили да оду и да је српска страна испунила све обавезе према Женевској конвенцији и међународном ратном праву.

Поред потписа муслиманског представника, стоји потпис српског повереника за Сребреницу, Мирослава Дероњића и печат УНПРОФОР-а, са потписом холандског официра као сведока.

Шта вреди. Сребреницу су тужиоци у Хагу одмах произвели у смишљену политику геноцида и етничког чишћења. Медијски сакупљачи несрећа, трагедију људи који напуштају своја вековна огњишта су тривијализовали тако да подиђу ниском мелодрамском укусу западне чаршије.

У Хагу су медијско смеће рециклирали у оптужницу против Карацића и Младића за смишљену политику геноцида. Тако је настала и она демонска бројка о шест хиљада мртвих муслимана. Од којих су се, као што смо приказали, њих три хиљаде и шеснаест нашли живи на списковима за гласање у Сребреници.

Заборављени

Америчка семантика „етничког чишћења“ коју је преузео Међународни суд у Хагу, факсирана је као злочин систематске примене овог зла. Радован Карацић је једини од вођа три велике етничке заједнице у БиХ. Оптужен да је „етничко чишћење“ употребио као политичку стратегију рата. Фрањо Туђман, који је аутор првог етничког чишћења (Пакрац) и виновник највећег етничког чишћења на Балкану (Крајина) није оптужен.

Алија Изетбеговић који је одбио све мировне понуде српске стране укључујући договор Карацић - Зулфикарпашић, запалио пожар у Босни и „етнички очистио“ Бихаћ, Зеницу, Олово, Сарајево, Горажде, Тузлу... није оптужен.

Преко седамсто хиљада Срба избеглих из Хрватске и Босне, бездушно су заборављени од такозване међународне заједнице. Тек три године касније њих петсто хиљада, добија посредно „признање“ да су етнички очишћени, изјавом америчког амбасадора у Хрватској, Питера Галбрајта, да је Книн етничко чишћење Срба. Остатак, три од четири стотине хиљада су остали и даље само „избеглице“ које нико није очистио поготову етнички.

Срби у Братунцу, Власеници, Сребреници, усељени у куће протераних муслимана такође су нека врста скаута на пропутовању за негде. Муслимани из Братунца, Власенице, Сребренице, Жепе, који су настанили српске куће у Илијашу, Семизовцу, Хацићима, Зеници... броје се у страдалнике систематског етничког чишћења Радована Карацића.

Српска регуларна војска у Босни није учествовала ни у једном чину протеривања нити је српска политичка команда наредила, стимулисала или одобрила било какво протеривање. Самоорганизоване, спонтане и парамилитарне групе на све три стране јесу вршиле насиље, протеривања.

Једино стварно етничко чишћење извели су, дакле, под државном заставом, а по америчким војним саветима и дипломатској подршци, регуларне јелинице Хрватске армије у Книнској крајини...

Радован Карацић је на почетку рата узалуд говорио о „етник шифтинг“ (етничкој супституцији, померању), али термин већ тада није био за Вашингтон „политички коректан“, јер, у америчком једносмерном гледању на ствари не би било више каубојских подела на „гуд гајс“ и „бед гајс“. Грех би се једномерно поделио на три дела.

Српска страна ни онда ни данас не пориче да су српски појединци наоружане цивилне групе и парамилитарне групе учествовале у застрашивању и насилном протеривању муслиманског живља. За те грехе неки су (мањи број) већ кажњени пред српским судовима. Они који нису, казна ће стићи кад-тад.

Забринутост због оваквих инцидената Радован Карацић већ тринаестог Јуна 1992. године упућује поруку Генералном секретару Бугросу Галију, у којој стоји:

„Ваша екселенцијо,

Желимо да вас информишемо о нашој последној званичној одлуци да распустимо и ставимо ван закона све парамилитарне групе које нису спремне да се ставе под нашу политичку контролу.

Као што можете да видите, ми покушавамо да зауставимо трагедију етничког сукоба у Босни и Херцеговини на разним релевантним нивоима. У том смислу одлука коју вам прилажемо јесте у складу са нашим енергичним напорима да зауставимо рат у Босни што је могуће прије.

Ми дубоко цјенимо мировну улогу УН и учинићемо све да одржимо наше обећање.

С поштовањем,
Др Радован Карацић

Дванаестог августа исте године, Карацић под бројем 01- 532/92 упућује Наредбе Министарству унутрашњих послова: „Постоје индиције да се у селу Басташи, код Челинца, догодило петоструко убиство цивила муслиманске националности.

Наређујем,
да се спроведе најтемељитија истрага, кривци идентификују и приведу правди. Радници Министарства и Центра службе безбједности Бања Лука, Станица јавне безбједности Челинац, морају предузети све мјере у заштити цивилног муслиманског становништва општине Челинац, које, по нашим сазнањима, нема никакву војну организацију нити се припрема за војну интервенцију против српског народа.

Предсједник Српске Републике,
др Радован Карацић."

Поседујемо још серију наредби и инструкција Радована Карацића којима се настоје

парамилитарне групе и појединци да чине злочине и етничко насиље. Као што је на пример, наредба од 12. маја 1993. под бројем 01/89/93 „да се путем Центра службе безбедности Бања Лука, појачаним патролама обезбједе сви верски објекти у том граду и заштите од учесталих терористичких акција. Наредбу извршити одмах и о подузетим мјерама ме извјестити."

Хашки тужитељи имају смотак оваквих званичних аката из којих се може закључити, да је Карацић био последњи у босанском узаврелом лонцу, коме би се могла преписати систематска употреба етничког чишћења и ригидног национализма - два лица истог зла - према несрпском живљу у Босни. Многи ни данас не знају, али знају тужитељи у Хагу да је Радован Карацић, у жеку рата у БиХ именован осамнаест муслиманских и хрватских судија. Тако је, примера ради и насумице узето, Глухоњић Мухамед постављен за судију Основног суда у Бјељини, Фтахагић Ехлимана и Чампра Зијад у Требињу. Судија вишег суда у Требињу постао је Карабеглић Франо (Хрват), а судија Вишег суда у Бањој Луци, Крупић Асима, Котло Суада, Кереновић Зехра, Мадих Адем, Кадић Зинаида. За заменика вишег јавног тужиоца у Бања Луци Карацић је поставио Ибрахима Алагића, а Салихбеговић Смаила у Бјељини итд.

У Скупштини Републике Српске, данас има седамнаест муслимана (и један Хрват), посланика Изетбеговићеве партије СДА. У Скупштини муслиманско-хрватске федерације је један једини „Србин".

Жао ми је

Епизода са муслиманским етничким чишћењем властитог народа из требињског краја представља само континуитет онога што јесте квинтесенција целе босанске трагедије - злочин против мира. Порука муслиманима у Требињу где се каже да ситуација постаје сложена и опасна јер су Карацић и његова клика у Женеви прихватили један од мировних предлога, није никакав заокруг, него напротив, рана назнака већ јасно формулисане стратегије рата ради успостављања исламске државе у срцу Балкана.

Кључ Карацићевог пледоајла који ће неколико пута понављати у нашим разговорима јесте да је суђење ратним злочинцима у Хагу другостепена, а суђење злочинцима против мира првостепена дужност Трибунала и међународне заједнице.

Алија Изетбеговић и Фрањо Туђман су ратни злочинци за чија недела српска страна има тврду документацију. Изетбеговић и Туђман би требало, међутим, претходно да одговарају због злочина против мира.

На тој оптуженичкој клупи мора да се нађу и сви они који су растурањем Југославије (Геншер, Кол, Цимерман и други) директно изазвали сукоб и довели до крвавог братоубилачког рата.

Тужитељи, западни медији и неке западне владе, међу првима САД, упорно пореде Хашки суд са Нирнбершким процесом против нацистичких вођа, при томе потпуно и намерно прећуткујући да је окосница суђења у Нирнбергу био злочин против мира.

Лорд Карингтон, човек који је испред Европске заједнице био задужен да спасе мир у 'бившој Југославији, каже да се на почетку драме 1991. мир још могао спасити да није

било разарајућег утицаја Немачке. "Договор између Срба, Хрвата и Бошњака није био немогућ 1991. ако ништа, теоретски. Истина, ја сам установио да ни једна страна није била добронамерна. Свако је био спреман да потпише било какав документ, али са намером да не поштује потпис." У интервјуу у за париски "Фигаро" 13. јула 1993. Карингтон наводи да је један од његових услова да прихвати улогу посредника био да међународна звједница не призна ни једну од шест југословенских република пре него што оне не постигну међу собом глобални договор.

"Али, непосредно после састанка Савета Европе у Мастрихту, министри иностраних послова Заједнице предложили су признавање Хрватске и Словеније. После тога, политички споразум био је немогућ... Ја сам, без успеха упозорио одговорне у Европи на опасност од ове одлуке која је разорила све напоре да се постигне мир."

Затим Карингтон квже: "Није, дакле да заједница није била упозорена да ако Хрватска и Словенија буду признате као државе, природно је да ће четири остале кренути да прокламују њихову независност. Алија Изетбеговић ме је узнемирио, рекавши ми: Морам да тражим независност Босне, ако то не учиним заклаће ме. А морам, опет, да вам кажем да ће такав корак довести до грађанског рата..."

Многи часни људи су од почетка упозоравали на последице злочина против мира, који ће за Запад починити на притисак Геншера и Кола. Још пре него што је букнуо рат у Хрватској, генерални секретар Уједињених Нација, Перез де Куелар, упутио је, 14. децембра 1991. писмо немачком министру иностраних послова, Хансу Аитриху Геншеру. У писму између осталог стоји: "Ја, такође, сматрам да сте информисани о дубокој забринутости коју су представници Босне и Македоније, као и друге личности, изразиле о преурањеном признавању које може да доведе до проширења садашњег сукоба".

Један од најспособнијих америчких дипломата свих генерација, бивши министар спољашњих послова, Хенри Кисинџер, пише у "Вашингтон посту" 18. маја 1993: "Најтежа грешка у садашњој босанској трагедији била је међународно признавање ове државе (Босне). Несхватљиво је зашто је међународна заједница толико инсистирала да етничке групе које се толико мрзе буду присиљене да живе заједно у истој држави. Та држава је једна вештачка и неодржива творевина".

Само месец дана касније (17. јуна 1993.) чак и Ворен Кристофер, под чијом су дипломатском палицом Срби толико кажњени, има свој "моменат истине". У изјави за "УСА Тудеј" признаје: "Почињене су озбиљне грешке у процесу признавања (Босне), а Немци сnose посебну одговорност зато што су убедили Европски Савет да пође за њиховом одлуком... Многи стручњаци сматрају да су проблеми које данас тамо имамо почели са признавањем Хрватске и, затим, Босне".

Француски штабни мајор Франше, у својим сведочанствима у Босни, у којима није штедео српску страну записује: "Али, босански рат је, пре свега био, грађански рат. Српска агресија долазила је изнутра. Иако су основни покретачи рата Срби, они нису и једини. Тешко је порећи одлучујућу одговорност Немаца који су на брзину признали једну земљу чије политичке, верске, социјалне и културне карактеристике нису познавали. Тешко је, такође пренебрегнути почетне отпоре овом признавању да би прихватили немачки став, са једним циљем да избегну унутрашњу кризу у Европској

Заједници. А, било је савршено јасно да босанска држава није одржива".

Сва поменута (и многа друга) признања, заједно са оним Бејкеровим у америчком Конгресу, прошла су на Западу само као шапат кајања оних који су широм отворили врата грађанском рату у Југославији, починили злочин против мира.

У пуној иронији и несхватљивом лицемерју, међународна заједница данас преузима улогу тужитеља за ратне злочине у рату који је сама произвела. Сам Кристофер каже да Немачка сноси "посебну одговорност". Хоће ли Гешнер у Хаг?

Алија Изетбеговић је, како се види, био сигуран да ће захтев за одцепљење Босне довести до грађанског рата. Па ипак га је затражио и добио од Европе.

Европа је, притиснута Немачком, отворила врата злочину против мира. Изетбеговић је свесно "искористио шансу". Истовремено, био је свестан да ће то бити грађански рат. А када је он почео, то више није био грађански рат него српска агресија. Карацић није желео, супротно на Западу створеној религији, рат у Босни. И није желео распад Југославије.

Ево шта каже: "Ми смо учинили све да спречимо избијање рата у Босни. За то имамо много чврстих доказа. Ми смо прихватили Лисабонски споразум (Европски план о подели Босне по кантоналном систему).

Ја сам прихватио Венс-Овенов план у Атини. Истина, њега је последице одбацио наш Парламент, али чињеница је да сам га ја прихватио. Ја сам, касније, прихватио и да се Босна одвоји од Југославије. То је био највећи ризик и најтежа одлука у мом животу. Том одлуком ми Срби смо постали мањина у својој властитој земљи. Али ја сам то прихватио да бих избјегао рат...

Најтужнија је ствар да је лисабонски договор у највећој мјери био сличан Дејтонском споразуму усвојеном четири године касније. Зашто смо, онда, ратовали те четири године? Муслимани су прихватили тај Лисабонски споразум и Хрвати су га прихватили. Онда га је Алија Изетбеговић одбацио по наговору америчког амбасадора у Југославији Ворена Цимермана (и Ван ден Брука у Холандији). А они су знали да је рат неизбежан ако Босна буде призната прије него што постигнемо међусобни, унутрашњи договор. Они су, зато, одговорни за све што је потом услиједило."

Присуствовао сам разговору Карацића са холандским репортером Робом Сибелинком, у мају 1997. Он је тада упитан када му је постало јасно да је рат у Босни неизбежан.

"Почело је са референдумом о независности. То је био противустанован, нелегалан чин, јер је питање етничких група у Босни морало да буде разрјешавано на основу консензуса, а не мајоризације. Али, први повод рату била је Изетбеговићева одлука о општој мобилизацији 4. априла 1992. То он није по Уставу могао да учини без српске сагласности, али је то ипак учинио.

Ја сам му телефонирао и рекао да чини страшну грешку. Питао сам га: Зашто си то учинио? Знаш шта ће се догодити када муслимани узму оружје у руке. Узеће га и Хрвати. И знаш како ће, онда, реаговати Срби. Он се сложи, али је рекао да је прекасно да повуче одлуку. Те ноћи, од четвртог на пети април, насиље је завладало у Сарајеву.

Муслимани су почели рат и више нисмо могли да га зауставимо".

Славко Јовичић — Славуј, преживели логораш из муслиманског мучилишта у злогласном "Силосу" у Тарчину, био је службеник безбедности у влади БиХ, непосредно пре почетка рата. Сећа се да је у паузи једног од многих жучних састанака у Сарајеву, непосредно пре избијања рата, Карацић гласно молио Изетбеговића да прихвати нагодбу, нудећи му целу серију опција. Према сведочењу Јовичића, Карацић је Изетбеговића молио да не прихвати одцепљење Босне. Да муслимани остану у Југославији (заједно са Македонијом). Говорио му је да би у таквој Југославији муслимани били други народ по броју (Босна, Санџак, Косово, Македонија), да би добили најмодернији Устав у коме не би било (српске) мајоризације. Изетбеговић није хтео.

Нудио му је увођење Већа народа (у Скупштини) са правом муслиманског вета.

Изетбеговић није пристао.

Нудио му је, на крају, мирно пресељавање становништва.

И то је одбио.

Изетбеговић је хтео муслиманску државу у Босни. Ништа мање од тога. По цену рата, ако буде потребно. А када је рат почео, да га не би изгубио, продао је Западу подвалу о "мултиетничкој Босни", на челу које се сударало са срцем његове идеологије јасно написане у његовој Исламској декламацији у којој каже да не може бити коегзистенције између Ислама и неислама.

Уосталом, његов подпредседник Ејуп Ганић познат је по изјави да је стварање муслиманске државе у Босни историјски чин и да за тај циљ може, како је рекао да се жртвује и цела једна генерација. Изетбеговић је, следећи инструкцију америчких лобистичких фирми, дисциплиновано повукао из оптицаја "исламску државу" у Босни и уместо ње лансирао "мултиетничку". Иза те реторике коју је Запад, зарад свог интереса радо купио, текла је тотална исламизација земље. Муџахедини су се, од првих дана рата појавили у Босни. Некада искорењени "зарови" и "фереце" поново су освојили градове и села. Исламско оружје, уз амерички благослов, нахрупило је у "мултиетничку Босну"...

Карацић се данас са горчином сећа колико је био неуспешан у покушају да муслиманску страну приволи на мирну нагодбу. "Жао ми је свега, жао ми је, првенствено, што је дошло до рата. Да су прихватили предлоге које сам давао, рата уопште не би било. Другима би, међутим, требало да буде жао. Цијела ствар је погрешно постављена. Оно што се овде дешавало је последица рата. И зашто се не постави питање ко је одговоран за рат. Да видимо, најпре ко је одговоран за рат, па тек онда шта се збило у рату. Злочин против мира је највећи злочин."

Карацић је волео Босну и Југославију. "У тој земљи ја и моја породица били смо срећни."

Дошао је као петнаестогодишњи дечак у Босну из Црне Горе. Не сматра се Црногорцем, него Србином из Босне. Након што је, са својом супругом Љиљаном

завршио школе у Сарајеву, отишли су заједно у Загреб на тамошњу Фројдистичку школу. Тамо се осећао лепо. "Загреб је био дивно мјесто иако се у то вријеме тамо већ осјећао јак сепаратистички покрет." Није, међутим, тада био нарочито политички активан. "Нас су називали српском буржоазијом... На неки начин ја сам, као антикомуниста, био десидент пуних тридесет пет година.

Али и живјети у Сарајеву било је велико задовољство. Град је био прозападно оријентисан, а муслимани су се осјећали више Срби него муслимани. У суштини, то они и јесу. Они су Срби који су постали муслимани у вријеме турске окупације. Већина њих осјећали су се Југословенима, јер је национално јединство у то вријеме било много важније него вјерске разлике.

Све се то данас окренуло на главу. Муслимани данас негирају да је икада постојала веза између њих и Срба... Кад се осврнем, могу да кажем да је све ово зло почело 1974. године. Те године дошло је до уставних промјена које су дале знатно више власти републикама Босни и Хрватској. Тада се, такође, промјенио и наш идентитет. Те 1974. на нас су гледали као на "српску буржоазију" неку врсту анархо-либерала. После 1974. прогласили су нас српским националистима који агитују за Велику Србију... Ја сам, међутим, националиста онолико колико је и сваки просјечан Енглез или Француз".
